

J Á T É K S Z Í N I
Z S E B K Ö N Y V

1844-ik

É V R E

222

ERDÉLY
NAGYLELKÜ FIAINAK
ÉS
LEÁNYINAK

BCU Cluj / Central University Library Cluj
MÉLY TISZTELETTEL

AJÁNlja

PATAKI ISTVÁN

s Ú G Ó.

KOLOZSVÁRT,
A' királyi Lyceum betüivel.

ERDÉLYI MÚZEUM
KÖNYVTÁRA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

114053

E L Ő S Z Ó.

Egy pásztorfiú, még a' regények korszakából, kinek atyja egy völgy zugban betegen fekvék, Pan Istenhez menve, engedd úgymond a' szerény fiúcska, hogy keressem fel erdőben azon gyógyfüvet, melly a' gyengének erőt, a' kórágyon fekvőnek egészséget ad — így szegény atyám fölgyógyul istenséged által; e' gyermeki szendebizalmat átlátta az isten 's szabad menetet engede erdei virányait bebojngani. Az érzet dús fiúcska csak hamar föllelé a' gyógyfüvet; 's a' beteg fölgyógyult; visszatért ekkor Pan istenhez, 's lankás völgy virágiból füzött koszorút vevé néki hálául, mondván: fogadd lábaidhoz téve ez egyszerű koszorút, hisz egykor az oltáron egy marok tiszta forrás víz is kedves áldozat volt egy martyrtól; fejedre kellene ugyan tennem, de te látod kicsinységemet, 's nem érek odáig.

Fogadjátok Hon lelkes fiai 's szépei! Dák hét halmán füzött kopár téli koszorumat, ha bár nem zöldell is örökké, mint büszke feny-

vesseitek hópely recéi alatt; lábaitokhoz té-
ve, 's a' kor szelleme, füzze homlokotokra
díszt érdemül kegyes pártolástokért, mint a'
hogy én ide füzöm örök mély tisztelettemmel
Virág nak azon verseivel rekesztve be

„Kedves a' hazai ró'sa

„Akar virul akár húl.

„Mert tavaszkor sirunk moha

„Fölött, tudjuk ki újul

„De idegen hantokon le

„Törné a' sors vad szele.

KOMLOSSY FERENCZ úr'
KORMÁNYA ALATTI SZINÉSZTÁRSASÁG EGYÉNEI'
NEVEIK BETÜRENDEN:

IGAZGATÓ..

Komlossy Ferencz úr.

SZINÉSZTAGOK.

Eder György úr.

Fejér Károly úr.

Fekete János úr (díszmester.)

Harai Victor úr.

♯ Kaszvincky János úr.

Mészáros Imre úr.

Nagy József úr.

Pataky István, (súgó.)

Pesti István úr, (festő.)

♯ Szász Lajos úr, (ügyelő.)

Szücs Sigmond úr.

Tót József úr.

Török Benjámín úr.

Pergő Celestin úr, csak a' társaság itt
mulatása idejéig szerződött.

SZINLAPOSZTÓK.

Balla István.

Márton József.

Szentkirályi Péter.

NŐSZEMÉLYEK.

Erdélyiné asszony.

Erdősné assz.

Fejérné assz.

Kaszvinckiné assz.

Komlossiné assz.

Komlossi Ida k. a.

Komlossi Paulina k. a.

Munkácsiné assz.

Nagy Antonia k. a.

Patakiné assz.

Szücsné assz.

GYERMEK SZEREPEKRE.

Fejér Lilla.

Munkácsi Flóra.

J E G Y Z É K E
az előadott színdaraboknak.

Év 1843. Hó December.

18-kán Vadonfia. Dr. 5 felvon.

19-kén Úr és Asszonyság. V. j. 1 felv. és Charlotte kapitán. V. j. 2 f.

21-kén Paul Jones. Dr. 5 f.

26-kán Házasság dobszónál. V. j. 3 felv.

27-kén Mérgesnő. V. j. 1 f. és Henri úr hangversenye.

28-kán Kinisi, Er. V. j. 3 felv. *Székely*

30-kán Lorenzino. Dr. 5 felv. *Dunán Székely St.*

31-kén Tisztújítás. V. j. 4 felv.

Év 1844. Hó Januarius.

1-sőjén Országgyűlési szállás. V. j. 4 felv. *Palotai Szele*

2-kán Gáspár halász. Dr. 5 felv. *Országház, Szele*

4-kén Mathild. Dr. 5 f.

6-kán Londoni koldusok. Dr. 5 f.

7-kén Hét leány közül á' legrutabb. V. j. 4 f.

9-kén Charlotte kapitán. V. j. 2 felv. és Földszint és lebuj. V. j. 1 felv.

11-kén Saint Cyri nevelő intézet. Dr. 5 f. (Celestin és Harai urak részére.)

13-kán Jobb és balkéz. Dr. 5 felv.

14-kén Országgyűlési szállás. V. j. 4 felv.

15-kén Lucretia. Szom. j. 5 felv.

17-kén Szökött katona. Én. V. j. 3 felv. (Komlossi Ida k: a. részére.) *Ida*

- 19-kén Vadonfia. Dr. 4 felv.
21-kén Párizs éjjel. V. j. 5 felv.
23-kán Két lakatos. Dr. 5 felv.
26-kán Zsibárusné báró és csizmadia. V. j. 3 f. (Erdeiné assz. és Éder úr részére.)
28-kán Sz. Pál torony harangozója. Dr. 5 felv.
29-kén Lorenzino. Dr. 5 felv. (Fáncsy úr Pestről mint vendég.)
31-kén Hiszen csak tréfa. Dr. 5 felv. (Fáncsy úr mint vendég.)

Február.

- 2-kán Szökött katona. V. j. 3 felv. (Komlossi Paulina k. a. jutalmául.)
3-kán Lucretia. Szom. j. 5 f. Fáncsy úr mint vendég.
4-kén Londoni koldusok. Dr. 5 felv. Fáncsy úr mint vendég.
5-kén Országgyűlési szállás. V. j. 4 felv. Fitos tánczművész, 's Fáncsy urak vendégek.
7-kén Ibrányi, vagy Nagyváradi ostroma. Vit. j. 4 f. (Fejér úr jutalmául.)

NŐM és HIVATALOM.

VIGJÁTÉK

3 FELVONÁSBAN

BCU Cluj / Central University Library Cluj
BAYARD és WAILLY

UTÁN FRANCIÁBÓL

FORDITÁ

TOMPA IMRE.

SZEMÉLYEK.

LAROCKE, vámtiszt Senlisban.

DE LUSSAN. osztály elnök, Párisban.

DARVET AUGUST, al-elnök.

DUPONT, törvényszéki elnök.

GEORGES, járulnok.

PREVALNÉ, De Lussán testvére.

ADÉL, Laroiché neje.

ELSŐ INAS.

MÁS. INAS.

VENDÉCEK.

Színhely: PÁRIS.

ELSŐ FELVONÁS.

(De Lussan' hivatalszobaja: a' háttérben két ajtó közt kandalló. Jobra oldalajtó, mellette a' szin elején nagy íróasztal, rakva irományhalmazokkal.)

1-ső JELENET.

Georges (egyedül karszékben ül, — visszataszító, fontoskodó arczal. Papirokat rendez az asztalon.)

Három negyed a' tízre, 's még senki a' hivatalban! szokás szerint, csak majd délfelé néznek föl; és én! óh én eléggé mutatom a' jó példát: korán feljövök, kilenczkor már rendszeren itt vagyok, de ki sem követi. — A' pontosság szinte második természetemé vált? — nem, inkább itt unatkozom tovább, ez csak türethőbb.

2-dik JELENET.

GEORGES, LAROSCHE, ADÉL.

Laroché. (benyit a' hátszó bal ajtón; köhint.)

Georges. Ki az? mit akar? még nints itt senki.

Laroché. Nints? úgy bátor leszek itt várni kevéssé. Látod kedvesem, így néz ki egy párisi hivatal: im az íróasztal, papírnyalábok. — ah! húsz évvel ifjodom látásukra.

Georges. (*fölugrik, gorombán*) De mi-
kor mondom! —

Laroché. Mit látok! az öreg Georges,
— nem csalodom, ő! kedvesem, van szeren-
csém bemutatni neked a' belügy-osztály egyik
legérdemesebb hivatalnokát; igen szeretetre
méltó, nyájas, jó ember — (*halkal*) durva és
östoba.

Georges. Oh kérem, nem olly nagy
érdem; mindnyájan ollyak vagyunk; de, bo-
csánat, nints szerencsém — — —

Laroché. Hogyan, 's ön elfeledett vol-
na? no csak nézzen meg jól, — emlékezzék;
három éve — kegyencze a' vig Laroché.

Georges. Laroché! ah igen, Laroché
Gáspár úr, nemde? (*fére*) Uram irgalmazza!
e' legkiálthatlanabb hivatal kereső!

Laroché. Az az! oh tudom én, hogy
ön mindjárt rám ismerend.

Georges. És mi hozza Párisba? úgy
tudom kün visel hivatalt, mellyik megyében is?

Laroché. Oise megyében, Senlisban;
de kimondhatlanul unom a' tartományi életet;
a' kis városkát épp úgy gyűlölöm mint a' kis
hivatalokat, paránszerű körünkben nem tu-
dok elég cselekvőleg mozogni; 's halván hogy
Párisban ürességbe jött egy. —

Georges. Hallotta? 's mellyik volna az?

Laroché. A' belügyi titoknokság — gyö-
nyörű hivatal.

Georges. Ej ej! Laroché urban csak
meg van még a' nagyravágy.

Laroché. Nem tagadom barátom, —
ez a' mi éltem tartja fönn. De mi előtt mu-

tatnám magam, akarék a' hivatal légkörében kevésbé megfordulni; mondja meg kedves Georgesom, milyen ember újosztály elnökünk?

Georges. De Lussan úr, unoka öcscse a' minister elnöknek, divatos fiatal ember, udvarias, művelt, barátja minden időtöltésnek, egy bálból sem marad ki, a' hivatalba 12 órákor jó fel pontosan. —

Laroché. 'S egy órákor lemegyen? értem, nem köti magát időhöz: miért is, 15 ezer frank fizetéssel? ha az ezer tallért egyszer meghaladjuk, a' pöntösságot nem vesszük többé olyan szorosán; — és az al-elnök?

Georges. Az egészen más; Darvet úr szorgalmas munkás ember. —

Adél. August!

Georges. Úgy van, August.

Laroché. Mit? azon Darvet, kiről te beszéltél nekem? hivatali elődöm Serlisban!

Adél. Igen, emlékszem. — —

Georges. (*fére*) Mi meglepettnek látszik az asszonyka!

Laroché. 'S a' kis Darvet, most al-elnök? minő szerencse! lám mindjárt több egy pártfogommal! De ne zavarjuk össze: Darvet úr, elődöm munkás, lelkes hivatalnok. De Lussan úr nagy világfia; ezzel mulatságról, amazzal hivatalos tárgyakról kell beszélgetnem: csak bátorság 's ész hozzá, és szerencsém bizonyos; bátorsággal pedig bírok én, 's ésszel nőm. (*óráját tekintí*) Hogyan mar tíz óra! sietnem kell a' tengerészethez, hol találkozásom van, 's onnan a' hid és út-építészethez, hol hasonlókép! 's végre a' közoktatási osztályba. —

G e o r g e s. Egek! ön talán mindenütt keres?

L a r o c h e. Miedenütt kedves Georgesom; de nem csak magamért, barátimért is; ha én nem, nyernek talán ök. — 'S vissza szolgálhatják, — addig is itt hagyom kérésem; óh bámulni fogják az urak, hogy minő szabatsággal, minő tisztasággal van az irva! nem csuda, olly sokat irtam már — de holis van?

A d é l. Most bizonyoson hon felejtetted; mindég úgy teszen.

L a r o c h e. No' no ne haragudj. Azt hívém — de igaz, most jut eszembe; tegnap estve — mig színházba valál — öltöző asztalodon felejtettem; de szaladok utánna. Egek! 's találkozásaim! mit tegyek?

A d é l. Te minden kicsiségen fölakadsz; vezess unokahugodhoz, onnan bérkocsin haza megyek, te pedig sies találkozásaidra, fölta-lálom én egyedül is a' vendéglőt, mellyben szálva vagyunk, 's megkeresvén irásaidat vissza hozom azokat az urnak.

L a r o c h e. Helyes, helyes gyermekem, a' vendéglő úgy sints távól. (*Georgeshez*) Látja ön, mint föl tudja magát találni nöm! —

G e o r g e s. (*halkan*) Talán a' kormányt is ő viszi?

L a r o c h e. (*szintugy*) Anyyiba mennyibe, de még szerencsém vele!

A d é l. Nos, ujra beszédbe eredsz: nem megyünk?

L a r o c h e. Megyek, megyek! De még elérkeznék folyamodásom, itt hagyom kártyámat, — az illendőség kívánja, — 's nevemre is

mindjárt emlékezteti az urakat. Tehát nem búcsuzom egy óra múlva itt leszek.

Georges. Óh nints miért annyira sietnie.

Laroch. Hogy hogy hamis barátotskám?

Georges. No tudja — a' sok kérelmek — akadályok. —

Laroch. Mit akadályok? nem' rettenek én vissza azoktól, megvetve magam szembé-hunytan török előre, és leverek mindent, mi utamat álja. *(megfordul, a' belépő Dupontba ütközik.)* Bocsánat, bocsánat! *(el Adéllal a' hátulsó bal ajtón.)*

3-dik JELENET.

BCU Cluj GEORGES, DUPONT. Library Cluj

Dupont. Az ördög vigye, majd leütött lábomról! mi féle ember ez?

Georges. Egy vidéki tisztviselő előléptetésért jár.

Dupont. Elöléptetésért! előléptetésért! örökösön e' szó ajkaikon; mind csak emelkedni akarnak, hogy a' dolog'ól menekedjenek, 's majd nagy fizetéssel nyugalmaztassanak. Ah Georges ha vissza gondolk a' régi jó idökre; midön az ifju kilépve egyetemböl egyenesen az íróasztalhoz jött, 's szép csendesen haladva elő, hivatala mellett halt el, csak én például, tíz évig voltam tiszteletbeli 's 60 éves koromban lettem végre törvény-széki elnök.

Georges. Pedig ön idejében Dupont úr, az irnokok szorgalmasak, lelkiismeretesek és becsülettudók voltak; nem veszteget-

ték időjüket, 's a' hivatal papirosát daljátékok firkálására, vagy gúny képek mázolására előljáróikról, — hisz tudni fogja ön az új torzalakokat, állatképekben?

Dupont. 'S igaz volna?

Georges. Igen, 's még kormányi állatgyűjteménynek nevezték; — ön például. —

Dupont. *(szavába vágva)* Jó, jó, hiszem. — De Lussan nem jött még fel?

Georges. Nem, még nints dél.

Dupont. Bizonyosan újra bálban volt az éjjel?

Georges. Nem gondolom, mert ma ő fog adni egyet testvérénél.

Dupont. Oh már így megbocsátható; én megjelenek, — egyébirant ő is úgy tesz, mint az ügyvéd és nevelőnk, a' szombatot választja: vasárnap alszunk 's a' hivatal nem szenved utána. —

Georges. Mindegy, mert mióta ő főnökünk, nints szó egyébről, mint örökösen bálokról és vigalmakról.

Dupont. 'S mi hajlandók vagyunk, a' jó példát követni, — ah de itt jön valahára.

4-dik JELENET.

DE LUSSAN, AUGUST, DUPONT, GEORGES
(kevésbé hátrább az asztal megett.)

De Lussan. *(belépve a' hátulsó ajtón balról, vissza szol)* Jó, jó, uram bizhatnak bennem, különös tekintettel leendek önökre, de most fontos dolgaim várnak *(beteszi az ajtot)* Jer édes August, jó reggelt Dupontúr: mindég első a' hivatalban! *(lassan August-*

hoz) Csak is ez egyedüli érdeme. (*hangosan*)
Mi ujság Georges?

Georges. Nints semi e' kártyán kívül.

De Lussan. Lássuk: *Laroche* Laroche! ki az? *vámtiszt Sentlisban*.

August. Ördögöt! ki Oise megyében helyembe lépett; a' legelső hivatal hajhászó egész Franchonban, 's milly kiállhatatlan!

De Lussan. Nem is akarom látni? oh nem olly könnyen menekülhetni attól. Ön előde nem tudott máskép megszabadulni tőle, mint a' megyében hivatalt adni neki.

De Lussan. Majd meg látjuk. Dupont úr; mint hallom ön unokaöcse titoknok akar lenni; néném igen dicséri őt nekem.— élénk részvéttel pártolja; adjanak kérést be nagy bátyámhoz; ajánlani fogom.

Dupont. Számoljon ön hálánkra. (*félre*)
Vannak pillanatok mellyben nagyon szeretetre méltó.

Georges. Itt vannak a' levelkék, mi-
ket parancsola ön. —

De Lussan. Ah a' meghívások ma estéli bálomra! — köszönöm (*nézegeti*) De nem kell a' megyei tisztviselőket is kihagyni, kik jelenleg Párisban mulatnak: kártyáikat megtalálja ott a' kandallon. Ma megtánczoltatom egész hivatali személyzetemet; de ossza ki hamar a' többit is az irnokok közt; tegyenek fére minden egyebet. (*Duponthoz*) 'S Ön kedves Dupont készüljön az est örömeire, — érti-e?

Dupont. (*csendesen balra mentében*) Ne féljen bálban én mindég vidám vagyok. — (*el*)

G e o r g e s. (*vissza térve.*) Küldjünk-e Laroche urnak is meghívást?

D e L u s s a n. Isten mentsen! ezt viszsza küldöm Senlisba.

G e o r g e s. (*el hátulsó jobfelőli ajtón.*)

5-dik JELENET.

AUGUST az asztalnál iratokkal foglalkozva.

(*DUPONT a' szin elején.*)

D u p o n t. Reményilem August, kellemes esténk leend. Testvérem annyi ésszel, izléssel és tapintattal bir; mi sem fog hiányzani.

A u g u s t. (*föl áll, 's papirokat nyujt által*) Nem akarsz aláírni?

D e L u s s a n. Ah, mi unalmas! Még te egyetlen bizalmas barátom sem tudsz egyébbel, mint hivatalos dolgokkal kizokni örökösén, (*holott annyi mondandóm volna most is.*)

A u g u s t. Csak bátran, aláírva is beszélgethetsz, én halgatom.

D e L u s s a n. (*aláirogat*) August, nem találod-e, hogy én ma kedvetlen, beteg, ingerült volnék?

A u g u s t. (*mosolyogva*) Te? épen nem.

D e L u s s a n. Különös! pedig egész éjjel szemem sem húnytam be.

A u g u s t. (*mint előbb*) Talán szerelmes vagy?

D e L u s s a n. (*föl áll*) Azt hiszem az.

A u g u s t. Pedig csak tegnap mondtad még, hogy valamennyi hölgy csalfa, hűtlen és kaczer.

D e L u s s a n. Valóban? és én mondtam volna? meglehet; vannak rossz napjaink, — aztán még nem is láttam akkor őt.

August. Kit?

De Lussan. Nos őt! — avagy nem mondám még kit? egy fiatal gyönyörű hölgyet, kinek szaloni kellemeim megnevezhetlen ártatlan szendesség ömlik el, millyent tereminkben hasztalan keresnél, — arcza vonzó, szemei igézők! szóval barátom angyalt.

August. 'S hol találtál rá?

De Lussan. A' Gimnasseben.

August. (nevetve) A' színpadon?

De Luss. Nem, — egy páholyban, a' ház tegnap tömve volt; földszint lehetlen vala helyet kapnom, végre egy páholyba vezettem, hol két fiatal hölgy üle már.

August. (nevetve) Ah értem!

De Lussan. Nem becsületesemre mondom, csalódol! Még észrevenni is alig látszóttak. 'S az egyiknek maga viselete, minden mozdulata olly bájló vala, 's hangja! a' legédesebb, mi zenghet; kiejtéséről azonban mindjárt észrevevém hogy nem párisi. Természetesen kíváncsi valék arczát is látni, tudod, ebben szoktunk leggyakrabban csalódnai; hisz veled is számtalanszor megtörténhetett. hogy egy csinos láb, szép termet, varázshang elbájolták, képzelődésed epedő vagy tűz arcot teremte hozzá, siettetéd lépteid őt szembe nézendő, de huh! tova illansz, mert a' látvány egy rút, kellem és tűz nélküli arcz vala. Velem legalább ez mindennap megtörténik, — még ma reggel is így jártam. De tegnap estéli szép ismeretlen nőmet fölruházva találám mindazon kecskekkel, miket képzelődésem rá halmozá; a' játékról mit sem tudok többé;

csak öt hallám, csak öt bámulám, 's gyanitom észre is vevé, mert pillantásink egyszer találkoztak, 's ezzel szívem, nyugalmam elorozva vala.

A u g u s t. 'S ki e' fiatal hölgy?

D e L u s s a n. Vajha tudnám!

A u g u s t. Lakása?

D e L u s s a n. Ismeretlen előttem.

6-dik JELENET.

VOLTAK. GEORGES, *jö a' hátulsó bal ajton 's megáll.*

G e o r g e s. Laroche ur kívánna beszélni.

D e L u s s a n. Most nem lehet nem érkezem.

G e o r g e s. Csak két szava volna.

D e L u s s a n. Várjon, Lette nem hagyhatom félbe legfontosabb dolgaimat; ne alkalmatlankodjanak.

G e o r g e s. Meggondolám. (el)

7-dik JELENET

AUGUST DE LUSSAN.

A u g u s t. Nos mit remélsz tegnapi kalandodtól?

D e L u s s. Nem tudom de reménylek.

A u g u s t. 'S nem tanulhatál ki éppen semmit felöle?

D e L u s s. De igen: kijöve egy fiatal ember, kit szalonainkban néhol láték, köszönté őt; im az ifjuhoz lépek, megszolítom 's beszédjéből kihevém, hogy szép ismeretlenem épp oly művelt és kedves milly gyönyörű; merem volna fogadni — Ohize megyéből való.

August. Ohize megyéből?

De Luss. Talán ismered?

August. Atya?

De Lussan. Germain. — — —

August. (*meglepetve*) Germain — —

De Lussan. Germain és leánya.

August. (*élenken*) Adél! —

De Lussan. Ugy van Adél.

August. (*fére*) Nagy isten! Adél parisban!

De Lussan. De úgy tetszik férjnél van.

August. (*élenkebben*) Mit férjnél? mon-
lod: férjnél!

De Lussan. Igen; de mibajod? szinte
mondhatná valaki: bánkodol rajta.

August. Én? minő gondolat! nekem
mind egy.

De Lussan. Én nekem is.

8-dik JELENET.

VOLTAK, GEORGES, LAROCHE.

Georges. (*mégkívül*) Lehetetlen mon-
lom, lehetetlen, most elfoglaltatása van. (*De
Lussanhoz*) Jelenteni kívánom — — (*az u-
ánna nyomuló Larochehoz*) Már e csak u-
gyan sok; nem mondtam már számtalanszor,
hogy most nem beszélhetünk senkivel.

Laroche. Engedje már benn vagyok.

De Lussan. Mi az? miféle lárma? egy
pillanatig sem lehet csendesen az ember.

Georges. Laroche ur kieroével — —

Laroche. Bocsánatot könyörgök bá-
orságomért —

August. (*fére*) Mi eredeti alak!

De Lussan. Nos mibaja? mit akar?
zoljon, — csak hamar végezzük, röviden.

L a r o c h e. (*fére*) Ördögbe! nem szereti a' sok szoszaporitást! (*hangosan*) Egy benyújtandó kérésem volna. —

D e L u s s a n. Nos holvan? lássuk. —

L a r o c h e. Georges ur talán által fogta eddig önnek adni. —

G e o r g e s. Én? nem; még nem jött kezembe. --

L a r o c h e. Csudáalom; előterjesztem tehát szóval mindjárt.

D e L u s s a n. Oh, nem így igazítjuk. Miért hagyta el—ön Senlist? a' szolgálat szenved; ön elveszti hivatalát.

L a r o c h e. Ép az nekem is kérésem.

D e L u s s a n. Mit? elakarja eszerint hagyni hivatalát!

L a r o c h e. Az az, hogy egy mást, jobbat kapjak helyébe, (*De Lussan nevet fére*) Ő nevet. —

A u g u s t. (*nevetve*) Laroche ur elmenz is mint látom.

G e o r g e s. És merész.

L a r o c h e. Előlépni kívánok uram; méltók igényeim, öt év óta szolgálom az igazgatást.

A u g u s t. Mint kérelmes.

L a r o c h e. Óh ha úgy vesszük már tíz óta, 's halván hogy a' belügyi titoknokság —

A u g u s t. Az elvan már ígérve.

D e L u s s a n. Laroche ur vissza mehet Senlisba; 's ha holnap nincs még hivatala helyén, felfogom jelenteni. —

L a r o c h e. Bocsánat; előléptetésért esedezem, házas vagyok.

A u g u s t. Vannak gyermekei?

L a r o c h e. Nincsenek még, de — —

D e L u s s a n. (*nevet*) Jó, várjon hát, majd el helyeztetjük gyermekét.

L a r o c h e. De ha addig is az atyára kegyes tekintettel lenni méltóztatnának.

A u g u s t. Nem tágit.

L a r o c h e. Ismer az egész igazgatás; magam viselete, szorgalmam, tehetségeim, bizonyítványim, éveim, tapasztalásaim, mind mind mellettem szólnak. —

D e L u s s a n. Jó jó. Tessék hát kérését beadni; de most távozzék, 's ne lássam többé Párisban; érti-e?

L a r o c h e. Csudálom, hogy nőm nem jött még vissza kérésemmel, — de mindjárt leirom újból az irnok teremben; — 's reménylhetem e hogy nagy érdemü elődöm hathatos pártfogásával támogatandja azt. —

A u g u s t. Én? nem tudom — —

L a r o c h e. Legforrobb köszönetem, hogy kegyesen megigérni méltóztattak. — —

D e L u s s a n. Nem, én semmit sem ígérek.

G e o r g e s. (*Larochéhoz*) No látja rosszúl állunk.

L a r o c h e. Ah, mit csekélység! jártam én így másszor is, (*De Lussannak Georges-hoz adott intésére sebesen előugrik*) Mit méltóztat parancsolni?

D e L u s s a n. Nem, nem önt szollitám. —

L a r o c h e. Engedelmet könyörgök. (*Mély bókok közt el balra*)

9.dik JELENET.

DE LUSSAN, AUGUST, GEORGES.

D e L u s s a n. Georges, ez ember ne ke-

rüljön többé szemeim elébe. August, menni akarok; nem adsz több aláírni valót?

A u g u s t. De igen, csak egy pillanatig várakozz még, *(el a' jobb felőli mellék szobába)*

G e o r g e s. Itt vannak az idegenek meghívási is. —

D e L u s s a n. Lássam; — jó — no csak hamar induljon el velök a' mennyi hivatal szolgálta, posta, és ajtón álló van, -- hagyjanak békét egyébnek! — Igy; bálom most fényes leend, sokan, igen sokan leszünk; 's nők — minő nők! ah, de egy hiányzani fog rám nézve! —

10-dik JELENET.

DE LUSSAN, GEORGES, ADÉL.

A d é l. *(a' hátulsó bal ajton benyit Georgeshez)* Uram!

D e L u s s a n. *(számlálva)* Tíz — tizenkető — tizenöt levél.

A d é l. Uram!

G e o r g e s. Ah ön?

A d é l. Elhoztam az irásokat.

G e o r g e s. Férje is itt még asszonyom.

D e L u s s a n. *(hátra nem tekintve)* Újra valaki?

A d é l. *(még mind az ajtóban)* Kérem tudtára adni neki tehát itt léteimet.

D e L u s s a n. Hányszor ismételjem már hogy nem akarok senkit elfogadni? — *(megpillantja Adélt)* Egek! —

G e o r g e s. Jó jó csak távozzék most; a' mint látja elvagyunk foglalva. *(Adél vissza vonul)*

D e L u s s a n. *(hozzá rohan)* Ah bocsánat asszonyom, kérem, maradjon.

Adél. Uram, csak azért jövök. —

Georges. Nekem hozott valami irásokat.

De Lussan. Irásokat szabad é kérnem hogy nekem adja át azokat; de könyörgök, foglaljon helyet — Georges széket az asszony-ságnak. — (*fére*) Még ma szebb mint tegnap volt! —

Adél. (*fére*) Valahol láttam az ifju embert.

De Lussan. (*átfutja a' papirokat*) Könyörgő levél — titoknokságra — Laroche — — ah! 's ez Laroche urat illeti?

Adél. Igen; férjemet uramat!

De Lussan. Férjét! lehetségesé? 's Laroche ur ön férje? —

Adél. Igen; otthon felejté az irásokat, 's magam hozám el azokat, de talán későre is jönnék már? —

De Lussan. Nem, korántsem; biztosíthatom önt felőle. 'S tehát Laroche ur? fölséges! még itt leend valahol a' hivatalokban. Georges menjen, keresse föl Laroche urat; mondja hogy várom, kívánok vele szólni, 's elne távozzék mig velem nem találkozott.

Georges. Tehát ön maga elébe bocsátja őt?

De Lussan. Minő kérdés?! egy olly derék, érdem dús férfiat! hamar, siessen, (*Georges el jobb.*)

11-dik JELENET.

DE LUSSAN, ADÉL.

Adél. Talán háborítám is önt uram? —

De Lussan. Engem? oh nem, sőt igen örülök hogy szerencsém van; — épp önről gondolkodám.

A d é l. Rólam ?

D e L u s s a n. Igen, hisz boldog valék
tegnap ön közelében ülhetni.

A d é l. Ah emlékszem a' Gyimnaseban.

D e L u s s a n. Ott, ott ; 's én olly elbá-
jólva távozám onnan.

A d é l. Nem de ? én is úgy.

D e L u s s a n. Ön is ?

A d é l. Igen a' darab olly gyönyörű vala !

D e L u s s a n. (*megütközve*) A' darab ? én
nem arra ügyeltem, én egyébbel valék elfoglalva.

12-dik JELENET.

VOLT AUGUST.

A u g u s t. Még csak e három darabot irdé
alá, 's szabad vagy mára ; de bocsánat. — —

D e L u s s a n. Te vagy ? mindjárt. (*halkan*)
Barátom, ez tegnapi színházi szépem.

A u g u s t. Lehetségesé ? (*fére*) Ez ő !

A d é l. (*fére*) August !

A u g u s t. (*zavarodtan üdvözlő*) Minő re-
ménytelen szerentse, önt itt láthatnom vi-
szont, — (*fére*) óh miért van ez ember itt.

A d é l. (*elfogadva*) Uram. —

D e L u s s a n. Igaz, hisz te ismerni fo-
god Laroche-né asszonyt.

A u g u s t. Larech-né asszonyt ? hogyan,
tehát azon úr. — —

13-dik JELENET.

VOLT. LAROCHE, GEORGES.

(*a' hátulsó jobb felőli ajton*)

G e o r g e s. (*jelentve*) Laroche úr.

D e L u s s a n. (*elébe siet*) Jöjön, jöjön
kedves Laroche úr, aligvárhatom, kerestetém
hivatám önt. —

L a r o c h e. (*félénken közelítve*) Bocsánat uraim, de az iménti fogadtatás után alig merészlék számolni rá. (*nejéhez*) Ah itt vagy —

D e L u s s a n. Hogyan? Ön csak nem vendi — reménylem — iménti nagy elfoglaltatásomban ejtett szavaimat olly szigorú értelemben? —

A u g u s t. (*fére*) Óh az alacsony! —

L a r o c h e. Mindjárt is gyanítám, hogy valami fontos tárgy. —

D e L u s s a n. Aztán kérelmét, leveleit sem láttam vala még akkor, de im most már kezeimben azok. — Kedves neje át adá.

A d é l. Igen, kedvesem, hosszas keresés után rájok akadtam.

A u g u s t. (*fére*) Kedvesem! —

L a r o c h e. 'S ön úgy látja hogy azok. —

D e L u s s a n. Kitünő jelesek.

A u g u s t. Együtt olvastuk meg.

A d é l. (*fére*) Óh a' hazug!

L a r o c h e. Valóban? oh tudtam én, hogy ha önök megolvassák — —

D e L u s s a n. Véleményem szerint a' hely csak önt is illetheti. — Titoknokság — ezertallér fizetés — azonkívül mellék jövedelmek — ajándékok — 's egy igen csinos szállás, éppen az enyim mellett; — nos tetszik? —

L a r o c h e. Ah uraim' meghatva érzem magam! (*halkan nejéhez*) Mi szeretetre méltók mind ketten! —

A u g u s t. (*Adélhez*) De ön talán nem vágyik Párisban lakni. —

A d é l. Mért nem uram? csak férjem legyen kívánt helyezetben.

D e L u s s a n. 'S az meglesz; kétségbe sem lehet hozni.

L a r o c h e Nőmnek nehéz leend igaz eleinte megszokni a' nagy világot, de ha egyszer megesmeri Párist örömeivel, vigalmaival; a' színházakat, bálókat.

D e L u s s a n. Helyes a' bálba kell mennie; hisz reményilem lesz szerencsém ma bálomba! mellyet estve testvéremnél adandok?

A d é l. Hogyan?

L a r o c h e. Ön testvérénél?

A u g u s t. Igen, igen; eddig szállásukon is lesz a' meghívás. —

A d é l. Ma estve még?

D e L u s s a n. Laroche ur, ott bizonyos választ fogok adni kérésére; ne mulassa el megjelenni. —

L a r o c h e. Világért sem; bizonyosan megjelenendünk. (*halkan nejéhez*) Hallod? meghivattunk, 's annak rende szerint. —

A d é l. (*szintugy*) Milly öröm! de tualettem — — (*hangosan*) Kedvesem, nem távozuunk? —

L a r o c h e. Uraim. — —

D e L u s s a n. Isten velünk Laroche ur, kedves titoknok ur, asszonyom. —

A u g u s t. Vizontlátásig a' bálban.

L a r o c h e. Uraim, pártfogóim, barátim! nem lelek szavakat, — elvagyok fogódva, — ajánlom magamat.

A u g u s t. Tehát estve. —

D e L u s s a n. És csak korán, mentől korábban, értie?

L a r o c h e. Minden bizonnyal (*el nejével*)

14-dik JELENET.

DE LUSSAN, AUGUST.

De Lussan. Nos barátom hogy tetszik ?

August. Valóban szép. —

De Lussan. Mennyi ártatlanság, mennyi kellem és tűz! 's a' termet, a' szemek, és — e' férj! dicső! —

August. Egek minő hévvel nyilatkozol; egész magadon kívül vagy. —

De Lussan. Barátom én szeretem, imádom őt; — óh de valóban szeretem!

August. Úgy? (*fére*) 's épen nekem mondja.

De Lussan. 'S bizonyosan hiszem hogy ő is szeret; mit gondolsz?

August. Nem tudom, (*fére*) majd megvállik.

15-dik JELENET.

VOLT DUPONT. (*jön a' hátulsó bal ajtón, papír kezében, Georges jobbra a' háttérben.*)

Dupont. De Lussan úr, itt hozom öcsém kérését a' titoknokságra. — —

De Lussan. Öccse? mellyik öcse? vagy igen. — Tudom majd beszélünk róla. Georges, Georges! elküldvék a' meghívások? —

Georges. (*August és De Lussan köze lépve*) Igen én mind elküldém.

De Lussan. Laroche urat nem fogta kifelejtteni reménylem! —

Georges. De ön méltóztatott mondani. —

De Lussan. Meggondolám: elfelejtette:

Georges. De. — —

August. Szaporán irjon még egyet, 's küldje el azt mindenek előtt. —

Georges. (*asztalhoz ül 's ír*).

Dupont. De uram a' nénje kegyencze.—

De Lussan. (*alig figyelve rá*) Igen, igen, ön unoka öcse. — Az — majd béteszszük valahová, csak legyen várakozással; tekintetet kell vetni az idősebbekre is, a' házáért tett hosszas szolgálatokra; szóval igazságosnak kell lenni. Tehát a' viszontlátásig Dupont ur. (*el*)

Dupont. De Darvet ur. — —

August. Mit tehet az ember? ha olly sok a' kérelmes, mint az elnök ur mondja, igazságosnak kell lenni. (*elsiett*)

Dupont. (*a' fölálló Georghoz*) Igazságosnak! igazságosnak! meglátja ön, ök igazságtalanságot készülnék elkövetni! — —

BCU Cluj / Central University Library Cluj

MÁSODIK FELVONÁS.

(*Gazdagon diszített terem: a' fenék színen fennyel világított szobákba enged látni, odalajtók, jobbra zongora, balra játszó asztalok. Tán cz zene a' szin falak megett.*)

1-ső JELENET.

PREVALNÉ DUPONT, (*ül a' zongora mellett.*)

Prevalné. (*jön a' szin fenékből*) A' tán cz mindjárt végződik — (*egy keresztül menő inashoz.*) Hordozzatok fagylaltat a' szobákban. — Tán czmulatságom gyönyörű — ah mit csinál itt olly egyedül édes Dupont ur? —

Dupont. Mulatom magam.

Prevalné. Mulatja? sőt talán unja magát? —

Dupont. (*föl áll*) Koránt sem asszonyom, én jól, igen jól mulatok; bálban három osztálya van az embereknek: tánczosok, játszók, és puszta szám szaporítók, miután nem játszom elvből, 's tánczolni vén vagyok, csak ez utolsokhoz tartozom már, 's nézem a' tánczolókat, nézem a' játszókat; rám mint öreg legényre ki sem ügyel, de igen én mindenre: hallom mit mond ez, látom mit tesz amaz; 's gyakran többet tudva térek haza, mint sok mama és férjecske.

Prevalné. Ej ej! 's vett-e már valami érdekest észre! most magányosan vagyunk; fecsegjünk keveset.

Dupont. Oh ez estve más, mert ma nyugtalan saját terveinkre nézve vagyok nyugtalan. —

Prevalné. Hogy hogy?

Dupont. Igen terveinkre nézve asszonyom: 's én unoka öcsémért megyek ma lesre. (*halkabban*) tudja ön Francoisért — — 's mivel ön a' rossz fiut annyira kegyébe venni méltoztatott. —

Prevalné. Csitt! csendesebben az istenért — — tehát unoka öcseért aggodik, mondja ön?

Dupont. 'S méltán, mert a' kért hivalt, mit ön ígére neki, nem nyerendi el.

Prevalné. Minő beszéd! lehetlen! a' titoknokság övé, hisz testvérem becsület szavát bírom reá.

Dupont. Megengedem; de félek, hogy még más is bírja azt, — oh ez gyakori esct nállunk, — mi sints olly ambulatorium, mint

az ő szeszélye, melly csak ma reggel is például alig egy rövid óra alatt, iszonyu változást szenvedett.

Prevalné. 'S miokból! —

Dupont. Még eddig rejtély-elöttem, de felfogom fedezni. Talán valami szép kérelmes nő? — 's ha az itt leendő nyomára jutok; de eddig csupán ügyésze nejevel tánczola még, ki nem veszedelmes, csak gazdag, szerelem pedig nem szokott tekinteni arra.

Prevalné. Ön csalódik drága Dupont, most egyszer bizonyosan csalódik. Öcsém fiatal, könnyelmű igaz, de sokkal okosabb még is mint sem nagybátya' haragjának ki-tehetné magát, ki csak tegnap is avval fenyegeté meg, hogy követséghez küldi őt, ki csupán párisban tud boldog lenni. Nem, nem, ön bizonyosan rossz időt választott: ma reggel nagybátyánál volt, 's az ott kapott leczke okozta hihetőleg rossz szeszélyét.

Dupont. Nem, ismerem én azt is; ha leczkét kap, rendszeren a' keze alattiaknak adja vissza; de ma reggel minden csendesen folyt le. Azonban ön reményli. —

Prevalné. Hogy testvéremtől mindent megnyerek, 's ígérem. —

2-dik JELENET.

VOLT. DE LUSSAN.

DeLussan. Kilencz óra! 's még nincsenek itt!

Prevalné. Ah Victor! éppen rólad beszélgeténk.

DeLussan. Rólam? nagyon hizelgő,

— 's mit ha szabad tudnom? (*óráját tekintő*) Különös, már rég itt kellene lenniük!

Prevalné. Épp mondom Dupont úrnak: hogy ha nem tartod meg nekem tett ígéreted; soha sem számolhatsz bocsánatomra.

DeLussan. (*más felé ügyelve*) Hah! jönnek — még sem! (*testvéréhez*) Henriette ma nagyon jól öltöztél.

Dupont. Hm, bámulni lehet nagy figyelmét.

Prevalné. De te nem halgatsz rám, én a' Dupont úr unoka öcséről beszélek.

DeLussan. Egek! a' lepketáncz mindjárt kezdődik. (*menni akar.*)

Prevalné, (*nem eresztő*) Nem, még van időd arra, most felelj nekem, nyilatkozatot kívánok, úgy tetszik mintha. —

DeLussan. Mintha itt sem helye, sem ideje nem volna hivatalos tárgyakról értekezni velem. Ki látta, még bálban is effélékkel gyötörni az embert! (*fére türethetetlenül*) Nem jönnek!

Dupont. (*Prevalnéhoz*) Talán nagy bátyától jó most is?

Prevalné. Oh evvel nem szabadulsz.

Inas. (*jelentre*) Laroche úr és neje.

3-dik JELENET.

VOLT. LAROCHE, ADÉL.

DeLussan. (*fére*) Valahára! (*eleikbesiet*) nagyon örülök, hogy szerencsétlennek önök; vigasztalhatlanok kezdünk már lenni meg nem jelenésök felett.

Dupont. (*halkal Prévalnéhoz*) Hüh! mint szöki a' hévmérő!

L a r o c h e. (*elvére neje kendőjét.*) Kevéssé megkéstünk, de nem valánk okai; az átkozott bérkocsis állott olly későre elé. —

A d é l. (*halkan*) Halgass! —

D e L u s s a n. Testvérem van szerencsém bemutatni Laroche urat igazgatása egyik legjelesebb hivatalnokát.

L a r o c h e. Kérem alázatosan.

D u p o n t. (*Prevalnéhoz*) Áldott jó férjnek látszik.

P r e v a l n é. (*színt úgy*) Csitt!

D e L u s s a n. (*Adélhez*) 'S önnek asszonyom, köszönettel tartozunk: hogy nem veté meg késő meghívásunkat.

A d é l. Sőt én tartozom hálával uram azon megelőző szivességért, mellyel elhalmoztatunk.

L a r o c h e. Valóban nem találok szavakat.

A d é l. (*lassan*) Halgass!

P r e v a l n é. Oh azt meg kell önnek szoknia.

A d é l. Ön felette kegyes, asszonyom. (*halkan férjéhez*) Nem szeretem ez asszonyt, valami gúny néz ki arczából.

P r e v a l n é. (*lassan Duponthoz*) Nem félelmes egygyügyü tartományi libácska csak.

D e L u s s a n. Hadják az udvariságokat asszonyaim! — az elmulasztottat ki kell potolni, (*Adélhez*) Szeret-e ön tánczolni?

L a r o c h e. Szenvedélye a' táncz.

D e L u s s a n. 'S bizonyosan ön zenekedvellő is?

A d é l. Az uram.

L a r o c h e. Nem kellene mondanom, de nőm igen szépen énekel.

D e L u s s a n. Hallod Henriette, Larochné asszonyban mennyi szép párosul? oh a' kedves! (*magát észrevéve*) Vagy úgy!

P r é v a l n é. (*Duponthoz fordulva*) Ah úgy!

D u p o n t (*szint úgy*) Ah úgy!

D e L u s s a n. Ön nem fogja megtagadni tőlünk, élvezhetnünk varázshangját? Hangversenyünk vala már igaz, de majd ujat rendezünk. Addig is ha úgy tetszik menjünk a' tánczterembe; kérem önt az első körtánczra.

A d é l. örömmel.

D e L u s s a n. És téged Henriette, a' másodikra; látod én rólad sem felejtkezem el.

P r é v a l n é. Igen látom, hogy ma rendkívül udvarias vagy. (*Duponthoz*) Larochné iránt.

D e L u s s a n. Laroche úr, találkozunk még: majd beszélünk kérése tárgyában.

D u p o n t. Úgy tetszik: nem szereté bálban hivatali tárgyakról beszélni.

L a r o c h e. Parancsára fogok állani (*lassan nevéhez*) Látod mit tesz az érdem?

A d é l. (*szinte úgy boáját férje karjára vetve*) Halgass egyszer.

D e L u s s a n. (*karját nyujtva*) Lehetek olly szerencsés. (*el Adéllal.*)

D u p o n t. (*Prevalnéhoz*) Gyanum kezd valósulni: olly asszonyka mint az ott, 's illy férj mint ez itt — én megyek örhelyemre. (*karját nyujtja Prevalnének, 's az elnök után el*)

4-dik JELENET.

L a r o c h e. (*egyedül, sétál a' szobában, egyik karján a' sál, másikon a' boa; bókol*

az utolsóknak.) Van szerentsém, — mint meg-
néztek! nints különben, bizonyos tekintélyes
külsőm van. — Minő fogadtatás! mint fognak
ezen bámulni Senlisban, — meghiszem; ma-
gam is bámulok kevésbé, mert bár bárgyú
nem, de szerény vagyok. És a' jámbor Sen-
lisiak, — kik Párisba jövelelemről lebeszélni
akarának, kik jövendőlék, hogy nem kapok
hivatalt, — ha tudnák most, hogy én táncz-
mulatságba hívtam meg, nőmet tánczoltat-
ják?! — oh, én bizonyosan kapok hivatalt,
bizonyosan, 's mentől előbb pedig.

5-dik JELENET.

LAROCHE, AUGUST *(jö a' szin fenekből.)*

AUGUST. Rég itt van már Laroch úr?

LAROCHE. Csak egy pillanat óta, —
Darvet úr, fogadja ön újból is forró köszö-
netemet! azon részvétért, mellyel ma reggel
pártfogolni kegyeskedett.

AUGUST. Örömmel; 's legyen bizonyos
felőle: hogy én minden tekintetben élénk
résztveszek ön iránt. De miért nem hozá el
kedves nejét is?

LAROCHE. Nőmet? hisz itt van.

AUGUST. Itt? 's én még nem láttam.

LAROCHE. Im amot tánczol De Lussan
urral.

AUGUST. Úgy. *(féremegvetőleg)* Tudtam.

LAROCHE. Darvet úr, mivel magányo-
san vagyunk, 's ön olly baráti vonzalmat ta-
núsít irántam, mondja meg őszinte lesz-é
szerencsém e' hivatalhoz?

AUGUST. Kétség kívül! 's mi nagy pe-

dig! de az istenért mint meg van ön terhelve! e' kendő; e' boa, engedje. —

L a r o c h e. Kérem kérem, nem engedem. Gondolom erre lesz a' ruhatár. (*balra indul.*)

A u g u s t. Nem, itt ezen oldalon kedves barátom.

L a r o c h e. (*a' szin falak közt*) Köszönöm.

A u g u s t. Ettől meg menekvém. Most szaporán, a' körtáncz mindjárt végződik Sietnem kell, ne hogy újra megelőzzön más. Oh de itt jön maga!

6-dik JELENET.

A D É L, A U G U S T.

A d é l. Egek August! —

A u g u s t. Végre láthatom önt Adél! —

A d é l. (*távozni akar*) Bocsánat én férjemet keresem.

A u g u s t. (*föltartoztatva*) Hogyan, 's ön szalad előlem? oh könyörgök maradjon; ne irigyelje azon pillanatnyi boldogságot, mit hosszú idők után élvezhettek újra,

A d é l. Uram, ön feledi: hogy én férjnél vagyok.

A u g u s t. Férjnél! ah ez egyetlen szó visszaidézi minden szenvedéseimet, egész boldogtalanságomat. E' sziv, melly értem doboga; e' kéz mellyet én igénylek; e' férjczim mellyre én számolék, mind mind más birtokában, más bitorolja a' nekem esküdt jogokat! (*Adél elfordul*) Igen, bizonyságul hívom azon édes estéket, midőn egész társaságok

közepette csak pillantásinkkal ki tudtuk cserélni szerelmünk gondolatait, midőn kijátszva a' féltékeny örködést, melly egy mástól távol tarta, szerelmed alkalmat lele mindég kezembe juttatni a' rózsákat, mellyek kebledet diszesíték.

A d é l. A' rózsákat? — nem látja-é ön? én nem viselek több rózsákat.

A u g u s t. Igen, látom: hogy ön soha nem szeretett engem asszonyom.

A d é l. August halgasson meg: e' nyilatkozatot nem keresém, de nem is kerülöm. Én szeretém, igen, miért tagadjam? én szerettem önt; de távozta után Laroche jelenté magát; kezemet kéré 's atyám parancsolá nőül menni hozzá. August! bár elfeledetnek hívém magam, sokáig vonakodtam, 's hübkivánék maradni távozásod; halgatásod daczára is, 's nem titkolom keblemben sokszor emelkedik vád, szemrehányás gyermekségem, ifjú korom barátja ellen.

A u g u s t. Mit hallok!

A d é l. De végre engedelmeskednem kellet; 's azon percz óta kötelességemmé lön kiirtani keblemből minden érzeményt, melly ott bűnössé válhatand. 'S most férjem van, kit becsülök, kit szeretek, ki engem boldogítani vágy; 's ha ön valóban szeret még, ne igyekezzék nyugalmam, csendességem fölzavarni; felejtsem el, valamint én elfeledni tartozom önt.

A u g u s t. Önt elfeledni?! 's ha tehetem-e? e' bál, e' vigalom e' hangversenyi készületek, mind mind vissza varázsolják emléket a' napnak, mellyen sziveink először egy-

másért földobogának. Még látom önt álni a' zongora mellett, midőn én valék szerencsés játszni a' kíséretet; nem tudom mi titkos eset, a' dal szövegében, keblem érzeményeit festé le; 's midőn a' románcznak vége lőn, 's a' sokaság tapsai közt karomat nyujtám önt visszavezetendő helyre, pillantásink összeveillantak, 's nekünk nem vala több nyilatkozatra szükségünk.

A d é l. August könyörületből távozzék.

A u g u s t. Oh ha tudhatnám, hogy emlékem feltűnt még valaha ön előtt; 's e' romanczot, mit annyira kedvelt nem feledé el.

A d é l. E' romanczot, — mellyiket uram? én többeket tudtam.

A u g u s t. Értem asszonyom: 's bár mennyire érzem szerencsétlenségem súlyát, tartozom nem terhelni önt tovább jelenlétemmel. *(elakar.)*

7-dik JELENET.

VOLT. LAROCHE.

L a r o c h e. *(Augustot visszavezetve)* Hová, hová tisztelt pártfogom? ön csak nem távozand, midőn az egész társaság ide vonul? hangverseny leend.

A u g u s t. Bocsánat, féltem alkalmatlan lenni nevének.

L a r o c h e. Minő beszéd! hisz nőm kellemesen emlékszik vissza önre mindég Senlisban; gyakran emlegeti.

A u g u s t. *(élenken)* Gyakran! ah 's ön olly jó volt volna? —

A d é l. *(zavarodtan)* Én uram.

L a r o c h e. Egek, mi szép még is illy

párisi bál! minő pazar fény pompa! gyémantok, tollak, virágok; tudod-é mi hiányzik öltözeteden? bokréta, de ha az ember udvaris férj — *(rózsákat nyújt.)*

A d é l. Még ez is!

A u g u s t. Rózsák; — De talán ön nem kedvelli a' rózsákat?

A d é l. Csalatkozik uram; férjem kezéből előttem minden virág kedves.

L a r o c h e. Gyermekek, szavaid ugyan hizelgők, de azért csak meg kell vallanom az igazat: hogy a' rózsák különösen kedvelt virágaid, mert összekelésünk óta, nem mult nap, mellyen ne viseltél volna rózsákat kebleden.

A d é l. *(halkan)* Ugyan halgass az istenért!

A u g u s t. Lehetséges-é?

L a r o c h e. Mi különös vagy ma, hát még azt se mondhasam hogy szereted a' rózsákat?

A d é l. *(fére)* Oh férjek! férjek!

8-dik JELENET.

VOLT. DUPONT, PREVALNÊ, DE LUSSAN, NŐ, ÉS FÉRFI, VENDÉGEK:

D e L u s s a n. *(belépve)* Ide, ide, engedjük kevéssé pihenni a' hangászkart; urak az acartéhoz; — asszonyaim, ha úgy tetszik, nyissuk föl a' zongorát, *(halkan Augusthoz)* A' táncz alatt beszéltem vele, oh ha tudnád, mi lelkes hölgy!

A u g u s t. *(szintúgy)* Elhiszem.

P r e v a l. *(halkan Duponthoz)* 'S ön gyanítja tehát?

D u p o n t. *(Prevalnéhoz)* De bizonyos vagyok benne, meglátandja ön.

D e L u s s a n. (*Prevalnéhoz*) Henriete nem lennél szives valamellyik urral megkezdni a' játékot? (*élenken*) Laroche urral.

P r e v a l n é. Örömetst.

L a r o c h e. Velem? oh fölötte nagy megtiszteltetés asszonyom (*fére*) ördögbe a' házi asszonygyal! ez már még is sok. (*asztalhoz ülnek.*)

D u p o n t. (*halkan, Prevalné az asztalhoz vezetve*) Érti ezt ön? kártyához teszi a' férjét; az ilyeneket oda szokás.

P r e v a l n é. Kezdem hinni, bizza azonban rám.

A u g u s. (*halkan Adélhez*) 'S tehát még is, ön nem feledé el? óh milly kimondhatlan boldog vagyok!

L a r o c h e. Ki akar tenni? a' játék kezdődik. —

D e L u s s a n. (*az asztalhoz lépve*) Én teszek a' Laroche úr kártyájára. —

A u g u s t. *Laroche mellé álvá Prevalnéhoz*) 'S én a' nagysádéra.

D e L u s s. (*halkan Augusthoz*) Barátom ha megkérném hogy énekeljen: mit mondasz kellemes hangja van-e?

A u g u s t. (*szintűgy*) Fölséges.

D e L u s s. Larochné asszony nem fog a' gyönyörtől megfosztani minket, éldelhetnünk művészetét?

A d é l. (*tartozkodva*) Valóban nem merek.

L a r o c h e. (*hátra szólva*) Énekelj gyermekem, énekelj; a' játék jól foly.

A u g u s t. (*hangjegyeket szedvén elő a' zongorán*) Nem tetszik önnek választani? — itt vannak magány és pár dallok, románczok.

L a r o c h e. Románcozok? oh a' románcozokat ő különösen szereti — királyt játszom.

D e L u s s a n. (*Laroché kártyájában tekintve*) Igen jól volt játszva.

A u g u s t. Im, itt mindjárt egy „a' nyilatkozat“.

A d é l. Uram.

L a r o c h e. „a' nyilatkozat“ ah ismerem; e' románcozot annyi érzéssel, kifejezéssel szokta ő énekelni — én viszem.

A u g u s t. Hogyan, 's szokta ezt ön néha énekelni?

L a r o c h e. Minden nap; nem is hallok mást ennél. — (*dalolja az első verset.*)

A u g u s t. Úgy van ez az.

P r e v a l n é. Mi különös, Darvet urnak is éppen ez kedvencz dala — nem tetszik játszani önnek a' kíséretet?

A u g u s t. (*élénken*) Ezer örömmel — (*Adélhez fordul*) ha ön is megengedi.

L a r o c h e. Mit ha megengedie? de örülni fog — — — vesztek. —

A d é l. (*megvetőleg*) Tessék, ha úgy kívánják.

A u g u s t. (*a' zongora mellé ül*)

D e L u s s a n. Mit ő? hisz én akartam; — már mindegy; így legalább figyelmesebben halgathatom.

P r e v a l n é. (*halkan Duponthez az előjáték alatt*) Nem ő játsza a' kíséretet, az illedelem első.

B A L L A D A.

A d é l. (*énekel.*)

Titkunkról itt miért beszélünk?

E' hely gyanus, sejtnének árulást,

Mind ránk figyelnek, 's meglepethetünk
Hisz mi némán is bár, értjük egymást ;
És őt kijátszja kacsintó szemünk,
E' gyöngéd sohaj, és lopott mosoly
Ha volna ör, mint Argus, száz is olly.
'S e' bajos titkat, mit mondani félünk,
Én érzem úgy is, — bár ne szólj!

De L u s s a n. Gyönyörű! fölséges! (*lassan Augusthoz*) Barátom értem választád e' románczot nem de? köszönöm.

A u g u s t. (*szintúgy*) Nints mit?

D u p o n t. (*lassan Prevalnéhoz*) Nézze, mint rá tapadnak szemei.

P r e v a l n é. Pszt! a' második szakaszt. —

L a r o c h e. Igen, igen a' második szakaszt, oh én kimondhatlanul szeretem a' második szakaszt.

A d é l. (*énekel.*)

Nem de választ ohajtanál?

De szüm le zárja mint rabot,
Ne félyj, hogy töllem hallanál,
Egy fondolatlan döre szót.

Lásd arczom milly zavarban ég

'S a' pir melly rajta szerte foly

Bár némán is viszonzva szól

'S most válaszomat várod még?

Találd ki,,, ah de szót se szólj! —

(*taps, vegyes fölkiáltások „gyönyörű pompás elragado.”*)

De L u s s a n. Nem asszonyom több érzéssel kellemmel lehetetlen énekelni! (*halkal a' fölálló Augusthoz*) Barátom, nem vevéd észre, mintha sohajtott volna!

A u g u s t. Gondolod?

L a r o c h e. Mondtam én, hogy nőmnek legszebb hangja van egész vámkerületemben — én vagyok a' nyertes. (*Dupont és Prevalné fölállnak*)

D e L u s s a n. (*asztalhoz lépve*) Húsz frank Laroche urral.

A u g u s t. (*szintügy*) Húsz ellene. —

L a r o c h e. Hogyan ön ellenem? vigyázzon: vesztetni fog!

A u g u s t. Ki tudja, — nem mondhatnám.

P r e v a l. (*Adélhez*) Asszonyom miként köszönjük önnek — egek de mi baja? e' szenvedő arcz.

A d é l. (*August mozdulatát észrevéve hirtelen*) Semmi, semmi, — kevés elfogódás — igen természetes, elszoktam a' nyilvános énekléstől, de majd elmúlik a' táncz közben.

D u p o n t. (*karját nyújtja*) 'S ön a' tánczterembe óhajt menni — (*az előugró De Lussan és Augusthoz*) Bocsánat uraim, hogymeg előzém önöket. — (*halkal Prevalnéhoz kinek másik karját ajánlja*) Ha férje az unoka öcsémnek szánt hivatalt keresi, úgy veszve vagyunk. (*mind hárman el.*)

D e L u s s a n. Barátom, én szerelmes ki mondhatlan szerelmes vagyok bele!

A u g u s t. (*fére*) szegény ember sajnállak!

9-dik JELENET.

INASOK.

D E L U S S A N, A U G U S T, L A R O C H E, *kik lassanként eloszlanak.*)

L a r o c h e. Játékom olly szépen állott, 's még is veszték, (*fölkel*)

I n a s. (*fagylaltat hordozva kínálja De Lussant*) Nagyságos uram. —

D e L u s s a n. Nem, ide nyujtsd Laroche urnak.

M á s i n a s. (*Augustot kínálja*) Nagyságos uram.

A u g u s t. Nem, ide ez urnak — Laroche urnak.

L a r o c h e. (*fagylaltat 's ostyát veszen*) Uraim — valóban meglepetve vagyok, — ennyi barátság, — hizelgő figyelem — (*fére*) megfojtanak a' sok udvarisággal, és ostyákkal. —

D e L u s s. Laroche ur, megolvastam leveleit.

L a r o c h e. Ön igen kegyes.

A u g u s t. Önnek legméltóbb a' joga a' helyhez.

L a r o c h e. Ön felette szives.

D e L u s s a n. Ön ki fog neveztetni, szorgalma, szolgálati érdemei. —

L a r o c h e. Ugy van, szorgalmam, szolgálati érdemeim.

A u g u s t. Ön még sokra mehet, kedves Laroche.

D e L u s s a n. Igen, 's többre is kell mennie; az, az én gondom leend.

L a r o c h e. Uraim, valóban. —

D e L u s s a n. 'S haljátok mindjárt tervemet — mi csak köztünk maradjon azonban még — Dupont, a' törvényszéki elnök, már öreg, elalélt, 60 éves, vén ember — örökös köhögése, vagy egy gyöngye gutta ütés — —

L a r o c h e. Dupont, monda ön? törvényszéki elnök? —

August, Helyes, e' hivatal épen Laroche urnak való.

Laroché. Nekem való-e? meghiszem! én alkalmas vagyok minden hivatalra.

De Lussan. Addíg is fogadja el a' titoknokságot.

August. 'S maradjon Párisban.

De Lussan. 'S nem válandunk meg soha egymástól. (*Muzsika zendül meg*)

Laroché. Uraim. — — —

De Lussan. Hah! a' hangászkar! — adieu. Laroché úr; bizzék csak bennem, (*hal-
kan Augushtoz mentiben Laroché megett.*)
Megyek tánczolni nejével (*el*)

Laroché. Nagy jószág.

August. Követlek én is (*fére*) ördögbe, mintha szerelem féltő kezdének lenni rá! — Laroché úr, nem fogok önről elfelejtkezni, és — — várakoz hát De Lussan! (*elfut De Lussan után.*)

10-dik JELENET.

LAROCHE (*egyedül*)

Uraim nem találok szavakat — — mi szeretetre méltók! mi leereszkedők! becsületemre, az embert egészen lekötelezik. — Tehát törvénytörő elnök? Dupont helyébe? — nem ismerem az embert; képzelhetem; nem lesz inyére, de mit tehetek rola? ha megkínálnak hivatalával, el kell fogadnom. Egyébiránt magam is kezdek mind jobban meggyőződni, hogy érdemeim nagyok lehetnek: hosszas idő kelle igaz, még észrevevék, de végre csak ugyan elismertenek, 's most már nincs okom félni többé, a' helyt maradástól.

önkényt fogok haladni, nyomulni, és emelkedni (*a' zene elhalgat.*)

11-dik JELENET.

LAROCHE. DUPONT.

Dupont. (*fére*) Egyedül van; okvetlen kikell vennem belőle, mint áll a' dolog vele, (*hangosan*) Laroche úr!

Laroche. Mi tetszik? —

Dupont. Ön, mint látom nem tánczol?

Laroche. Ritkán, nagyon ritkán; a' táncz nem szenvedélyem, meg annyi elvesztegetett lépéseknek tartom, 's azoknak én nem vagyok barátja. — —

Dupont. Úgy hallom: ön a' központi hivatalokhoz akar alkalmaztatni.

Laroche. Megeshetőleg; 's ez célirányosabb is mint egy Contra táncz. —

Dupont. 'S szerencsés ön lépteiben? —

Laroche. Nem panaszkodhatom: igéretekkel, kinézésekkel vagyok kecsegtetve.

Dupont. (*fére*) Aha! (*hangosan*) Ön mint kérelmes jelent meg, ide a' bálba is talán? —

Laroche. Úgy.

Dupont. A' titoknokságért talán?

Laroche. Ah, 's tudja ön?

Dupont. Gyanítám! 's reményli: hogy megnyeri ön?

Laroche. Mentől hamarébb, oh engem nem várakoztatnak; elsőséggel bírok — (*titkolodva*) 's köztünk maradjon, én nem is maradok csak ott. —

Dupont. Nem?

Laroche. Nem, ezt csak ideiglenesen fogadom el; mert több, nagyobb, sokkal

nagyobb leendek; még pedig — de nem tudom föl tarhatom-é ön előtt? —

Dupont. Bátran, éna' házmeghittje vagyok. Nos mi leend ön?

Laroché. (*súgva*) Törvényszéki elnök. —

Dupont. Mit beszél?

Laroché. Mint mondám: törvényszéki elnök.

Dupont. (*fére*) Az én helyembe! még csak e' vólt hátra!

Laroché. Ön bámul úgyé! hiszem —

Dupont. De tudja e ön, hogy van más törvényszéki elnök?

Laroché. Igenjól; bizonyos Dupont.

Dupont. Úgy! 's hiszi ön: hogy e' bizonyos Dupont eltürendi: úgy minden szónélkül megfosztani magát hivatalától? —

Laroché. Tessék szóljon.

Dupont. Vagy elbocsátatni, csak azért, hogy önnek helyet nyithasson. —

Laroché. El fog ő még is menni.

Dupont. Nem fog elmenni.

Laroché. Higyemeg elmenend; kénytelen vele, hisz ön érteni fog.

Dupont. Hogy hogy?

Laroché. Nos 60 éves — szünteleni köhögése. — —

Dupont. Uram — —

Laroché. Nem viheti már sokáig.

Dupont. Ebben csalódik, felette csalódik ön, Dupont még sokáig elviszi; melle erős — (*köhint*) jól bírja magát, mint — — — (*köhint*.)

Laroché. (*fére*) Mint te, — szegény ember! ez sem sokáig viszi már. —

Du p o n t. (*fère*) Ej Laroche uram, ön az én helyemre ásitozik — no most már rajtam a' sor.

L a r o c h e. Nos mit mond ön hozzá?

Du p o n t. Megvallom: önnek ritka szerencséje van, másoknak koránt sem szolgál annyira, — én például —

L a r o c h e. Mit, talán ön is kérelmes? szoljon, szoljon kedves collega; ne tartózkodjék, ha protection tehát valamit örömmel fogok — —

Du p o n t. Köszönöm; de nem magam, unoka öcsém számára keresek hivatalt, — vetélytársa azomban igen félelmes, egy nevezetes érdeme van előttünk — házas. —

L a r o c h e. Házas? 's ön olly nagy fontosságot tulajdonit annak?

Du p o n t. Bizonyosan, a' nő fiatal, szeretetre méltó. —

L a r o c h e. Értem: egy szép asszonyka — hja, megtörténik: olly hivatali szerelem! —

Du p o n t. Ugy van.

L a r o c h e. 'S talán De Lussan úr?

Du p o n t. Épen ő, mint eltudja találni!

L a r o c h e. Ugy e? meghiszem! volt praxisom effélékben! --- 's a' fiatal asszonyka Párisban van? felséges! mondom én: nincs párja Párisnak. —

Du p o n t. Igaz, nincs párja.

L a r o c h e. 'S De Lussan úr segíti hivatalba a' férjét?

Du p o n t. Fájdalom.

L a r o c h e. 'S a' férj kétségkívül olly egygyügyü vidéki ember ki nem lát által a' szitán? —

Du p o n t. Igaza lehet önnek. (*halk zene*)

L a r o c h e. Vagy olly ármányos úr, ki keresztül néz az ujjain?

D u p o n t. Az sem lehetlen.

L a r o c h e. Vagy talán mind kettő.

D u p o n t. Igen könnyen.

L a r o c h e. Itt van-é az asszonyka?

D u p o n t. Itt.

L a r o c h e, Oh kérem mutassa meg, kétségkívül tánczol: vallyon kivel?

D u p o n t. Nos kivel mással, mint a' pártfogóval?

L a r o c h e. De Lussan úrral! értem — lássuk; aztán megmutatja ön a' férjét is nemde?

D u p o n t. Bizonyosan.

L a r o c h e. Hol van aza' hamis De Lussan úr?

D u p o n t. Nézze amott lent, a' kandalló előtt.

L a r o c h e. Igen, igen látom; és tánczosnéja? mindjárt — most háttal áll; szép termet! most általmegy — kezet nyújt, most fordul—
(*elnémülva*) oh! a' feleségem! —

D u p o n t. Nos mihelte? mibaja önnek? —

L a r o c h e. Nekem? semmi — semmi — csak szemeim kápráztak — tudja ön: a' nagy világosság, fény — —

D u p o n t. Igen tudom, majd elmulik.

L a r o c h e. (*fere*) A' nőm! lehetséges é?
(*a' táncz elnemul.*)

12-dik JELENET.

VOLT DE LUSSAN, ADÉL, AUGUST, PREVALNÉ,
VENDÉGEK.

De Lussan, Nyissanak fel minden ajtót!
— Ide ide uraim, a' terembe az utolsóira.

Adél. (*férjéhez szalad*) Ah kedvesem mi jól mulatok: e' pompa, fény — fejemszédeleg! —

Laroche. (*komoran*) 'S szédeleg asszonyom?

De Lussan. No kedves Laroche úr kérése jól áll, titoknoksága bizonyos, beszélék nagybátyámmal, ki épen most jelenék meg.

Dupont. (*fére*) Ah, 's tehát itt van?

Laroche. Köszönöm — valóban — (*fére*) 's képes volna ez ember? —

August. Csak egy kis próba dolgozat kívántatik öntől előbb; át fogadatni, 's holnap magam látogatásomat teendém önnél. —

Laroche. Szerencsémnek fogom tartani — ön más ember, mindég szivesen látom. (*Adélhez*) Menyjünk gyermekem.

Adél. Hogyan? illy hamar? (*hangászkar franczia négyest kezd játszani, melly végig tart.*

Prevalné. Helyre urak! ez utolsó quadrille.

De Lussan. (*Adélnek nyujtva karát*) asszonyom. — —

Laroche. Bocsánat! kívánnék — — —

De Lussan. Tánczolni talán? jól teszi, kérem nyujtsa karát testvéremnek.

Laroche. Hogyan? örömmel. (*fére*) Öröög vitte volna el! (*karját nyujtja Prevalnének*) Lehetek olly szerencsés? (*fére*) Már mind egy; de szembe állok velök, 's meglátom mer-e a' férjszemei előtt? — (*két osztály quadrille alakul: Laroche nejével szembe akar állani*)

August. Kérem én vagyok De Lussan szemközti tánczosa.

Laroche. (*most neje mellé akar állani, de onnan is kiszorittatik, a' másik osztályból kiáltják: „Laroche úr ide, ide, itt hiányzik még egy pár!” kedvellenül a' másik osztályba áll föl, távol nejétől, kire nyugtalanul tekint vissz-*

sza; táncolni kezdenek: Laroche nem ügyelve nagy zavarba hozza osztályát)

Dupont. *(Miután darabig nézte a' táncot, nyugodtan egyet szippant)* Fogadom: én csendesebben alszom az éjjel, mint ő —

HARMADIK FELVONÁS.

Laroche vendég fogadói szállása. Színpenékben ajtó, balra mellék szoba, jobbra asztal, írószerekkel.

1-ső JELENET.

ADÉL *(egyedül; csendesen belép, megáll az áldal ajtónál 's betekint.)*

L a r o c h e még mind dolgozik; egész éjjel irt, holott tegnap este elhatározá visszavenni kérelmét. Olly nyugtalan leverttnek látszott; miért? nem tudom; — talán észre vette volna az August incselgéseit? — nem! de nem aggódom, Augustnak megtiltam ide jönni; — így kell cselekednem férjem'én magam nyugalmáért; igen, mert érzem, ő még most is kedves előttem, 's képe él emlékemben! de nem akarom látni, mert tilalmam. — —

2-dik JELENET.

ADÉL LAROCHE.

L a r o c h e. *(gondolatokba merülve jö nem látja nejét.)* Végre kész vagyok munkámmal! nem könnyü vala! jelen kedélyemben főkép; — azon furszangos öreg őszintesége, kit nem ismerek — de kérdem: illendő is vólt-e illyeket mondani egy férjnek?

A d é l. *(hozza lép, 's karjára teszi kezét)* Jóreggelt kedvesem! —

L a r o c h e. Te vagy Adél? jóreggelt. (*elvonulva töle férjére.*) Nem tudom, de ha vele vagyok, érzem kétségeim oszlanak; hogy a' szépet teszik neki, hihetem; de abban bizonyos vagyok. —

A d é l. Nos uracskám, mit suttogott magában?

L a r o c h e. Semmit, kedvesem semmit. —

A d é l. Tehát mondja meg mindjárt: miért e' mogorva kép tegnap este óta? midőn a' legérdekesebb pillanatban hagyatád el velem a' bált. De ilyenek a' férjek, ha a nagyravágyás egyszer fejökbe fészkel, mire sem tekintenek többé, nem, még nejeik körtánczára sem; pedig a' galoppis azután következett, melly olly kedves táncz. —

L a r o c h e. Az, nagyon kedves — kinek tetszik — a' férjeket kivéve, — még átkozottabb, mint a' keringő! — De távozám, mivel a' rám bizott munka —

A d é l. Ha azért úgy nem haragszom; hisz ettől függ kineveztetésed, 's Párisban maradásunk mellynek annyi örömmel nézek elébe.

L a r o c h e. Ugy? különös! hisz eddig soha hallani sem akarál Párisról! 's csak Senlisba vágytál maradni! —

A d é l. Természetesen, mivel nem hívém, hogy megnyered e' hivatalt. 'S bár egy jó házi nő kötelessége, mindenütt helyzetébe föl találni magát, 's még unalmat is türni tudni férjéért — miben vala is részem Senlisban — de férjével együtt olly helyen lakhatik, hol kevesebb az unalom. —

L a r o c h e. Akkor kettős a' nyereség.

A d é l. Bizonyosan, 's mivel De Lussan úr annyira igéri pártfogását. —

L a r o c h e. (*közelebb lépve élesen nézi*)

Igen, De Lussan urat nagyon látszik érdekelni sorsunk.

A d é l. Oh kedvesem te nem is sejtéd, mennyire kegyes ő irántunk.

L a r o c h e. De igen — sejttem.

A d é l. Képzeld: majd egész estve csak velem tánczolt.

L a r o c h e. Valóban.

A d é l. Ugy hogy azon sok úri hölgy mind féltékeny lön rám, nos, nem mulattató ez? —

L a r o c h e. Szerfölött — kivált rám nézve! 's szabad-é tudni, mi mindent beszélt a' fiatal, szeretetre méltó úr? kétség kívül sok udvariságot? — —

A d é l. Oh nem csak.

L a r o c h e. Nem csak? talán épen nyilatkozatokat? —

A d é l. Sőt többet. —

L a r o c h e. Mit? annál is többet?

A d é l. Igen: dicséreteket tett rád. —

L a r o c h e. Dicséreteket?

A d é l. De mennyit! 's ez még szeretetre méltóbbá tevé szemeim előtt; természetesen én is dicsértelek, mert a' nő tartozik csak jót mondani mindég férjéről; ha négy szem közt mindjárt meg is valjuk néha, mit tartunk valóban egymás felől.

L a r o c h e. Helyes: 's tehát mit dicsért bennem?

A d é l. Szorgalmadat.

L a r o c h e. Az igaz.

A d é l. Buzgoságodat —

L a r o c h e. Az is igaz.

A d é l. Tehetségedet; emlékszik: jeles munkákat látott töled.

L a r o c h e. Emlékszik! szép tőle (*fére*) No ha csak illyeket mondott, úgy — —

A d é l. 'S felette sajnálja: hogy hirtelenében nem kínálhat meg, csak titoknoksággal.

L a r o c h e. (*mindent feledve sebessen*) Nem tesz semmit! elfogadom én azt is, természetesen — ideiglenesen.

A d é l. Azonban reményli: fizetésedet majd neveltetheti. —

L a r o c h e. (*mint előbb*) Reményli? helyes, a' fizetés is a' fő dolog.

A d é l. Továbbá, ugyan azon udvaron vele egy csinos kis ingyen szállás. —

L a r o c h e. Ingyen, — nem drága; egek! ingyen — mintha ház tulajdonos volna ez ember; sőt jobb: nem kell adót fizetni róla.

A d é l. Ugy e közel a' hivatalhoz.

L a r o c h e. Nagyon kényelmesen; ha olly közel lakunk könnyebben haza is szaladhatni néha. —

A d é l. De már azt nem fogja tenni uracskám, e' részben nem értik a' tréfát; ön pontos igen pontos leend, De Lussan úr is ott lakik.

L a r o c h e. (*vissza emlékezve*) De Lussan ah igaz, feledém!

A d é l. Egy udvaron, emeleten, és följárson velünk.

L a r o c h e. Igen, igen tudom, — De Lussan ur — (*fére*) kár, mi jó lenne minden külömben.

A d é l. Nos, milelt? úgy eltüzesedtél?

L a r o c h e. Eltüzesedtem, én? meglehet. Feleség, jer ölelj meg!

A d é l. Mi jut eszedbe?

L a r o c h e. Kérlek mindenre, adj egy csókot — megnyugtatósomra, (*megöleli.*)

3-dik JELENET.

VOLT AUGUST.

August. (*benyit*) Bocsánat, talán háborítom önöket.

Adél. (*fére*) Egek! August! tehát tilalmam ellenére is? —

Laroché. Ah ön tisztelt pártfogóm, érdemes barátom! mint szavának áll, illy korán — alig hittem volna.

August. Igéretem megkelle tartanom.

Adél. Igéretét? 's én hívém, ön nem fog meglátogatni. —

August. Asszonyom. — —

Laroché. De igen kedvesem, én vártam Darvet urat dolgozatomra nézve, mit szives keresztül nézni.

Adél. Úgy, tehát ön olly jó volt? már ez más kedvesem, dolgaitoklévén, 's kétségkívül Darvet urnak sem engedvén foglalatosságai hosszsan az itt mulatást, nem kívánlak tartoztatni, 's bocsánatot nyerek szobámba vonulhatni. (*meghajlja magát, 's el a' fenék szini ajton*)

4-dik JELENET.

AUGUST, LAROCHE.

August. (*fére*) Ez csinos visszaütásítás vala.

Laroché. Ne vegye rossz neven nagy érdemü barátom, nőmnek olly kevés világa van még.

August. Ne aggodjék: hisz én csupán önért jövök, — szoljunk tehát munkájáról, hivataláról, mit ön valószínűleg elnyerend.

Laroché. (*örömmel*) Hiszi ön — (*vissza gondolva*) de — köztünk szolva — nem tudom örüljek e neki, mivel — lássa ön, — kevésbé kényes a' dolog.

August. Miért?

L a r o c h e. Kedves Darvet úr, ön barátom; öszinte barátom, önnek bizalommal nyilatkozhatom.

A u g u s t. Bizonyosan. —

L a r o c h e. (*titkolodva*) Nöm fiatal, szép — mi nem hiba, de — de vettem észre nagyon járnak utánna.

A u g u s t. (*fére*) Oda vagyok!

L a r o c h e. (*mint előbb*) Teszik a' szépet neki. — Nem tapasztalta ön, tegnap estve a' bálban? —

A u g u s t. (*Zavarodtan*) Én — nem tudom. —

L a r o c h e. 'S nem látta e hogy De Lussan úr?

A u g u s t. (*fölháborodva élénken*) De Lussan! (*fére*) Éledek, — (*hangosan*) De igen emlékszem, ügýtetszik, láttam — —

A u g u s t. 'S mit gondol ön, vallyon neje is észre vette? —

L a r o c h e. Oh tisztelt barátom, azt az aszszonyok mindjárt észre veszik. —

A u g u s t. (*nyugtalanúl*) De azért ön nem teszi föl nejéről? — szerelme, erénye. — —

L a r o c h e. Isten örizzen, róla én mit sem teszek fel mert nöm e' részben példány lehet, — de az ember még sem tudhatja — De Lussan úr fiatal, szép, ügyes, eszes, felette eszes, — mindjárt az első találkozásunkor általláttam — nöm pedig sokkal tapasztalatlanabb még, mint sem visszaútasítani tudná; ez, mi nyugtalaníthat egy férjet, kinek a' status dolgai fölött kell örködni — 's még ezen kívül nagyon merésznek is látszik az ifju úr. —

A u g u s t. Ugy van nagyon merész, (*fére*) 's e' fagyos elfogadás, távozás és búcsu talán ennek eredménye volna már is? nem, nem azlehetetlen!

L a r o c h e. Képzelve ön aggodalmimat : tegye magát helyzetembe. —

A u g u s t. Igen, teszem, — de hát neje mit mond? vett ön észre valamit, mi agályait igazolhatná?

L a r o c h e. Fájdalom egyet 's mást, tegnapóta nem is gondolkozék Senlisről.

A u g u s t. Valóban?

L a r o c h e. Eddig szüntelen azon volt, hagyjuk ide Párist, és ma — — —

A u g u s t. (*élenken*) Már itt akar maradni?! (*fére*) oh az angyal! mi boldótság!

L a r o c h e. Aztán tegnapóta alig ismerek rá; az a' bál, pompa, egészen elváltoztatták! egyebet nem gondolhatok. —

A u g u s t. (*fére*) Kedves Adél!

L a r o c h e. De azért én nem félek De Lussan urtól.

A u g u s t. Nints is miért, (*fére*) mert nem őt szereti.

L a r o c h e. De kérem, az előrevigyázat azért még sem árthat.

D u p o n t. (*belép*) Hisz ez a' tegnapi köhögős ember. —

5-dik JELENET.

VOLT DUPONT.

D u p o n t. Bocsánat csak azért jövök — mit látok, Darvet úr ön itt?

A u g u s t. Ah ön kedves Dupont úr?

L a r o c h e. Mit? Dupont! engedelmet — a' törvényszéki elnök?

D u p o n t. Testestül lelkestül; de koránt sem mint ellenség jövök, nem, ha bár tegnap estéli beszélgetésünk nem a' legkellemetesebb hatással vala is rám. —

L a r o c h e 'S talán rám kellemetesebbel, mi?

D u p o n t. Engem hivatalomtól megfosztani akarni —

L a r o c h e. 'S nekem azt állítani: hogy nőm —

D u p o n t. Ah az ön neje volt? értem; mit tehetünk rólla minnyájan halandók vagyunk.

L a r o c h e. Halandók-é? — azaz — (*Augusthoz*) úgy tetszik gunyolodni jött hozzám ez ember.

A u g u s t. Tehát a' dologra; mi hozza önt ide édes Dupont úr? —

D u p o n t. Eg' igen egyszerű kérdés; unoka-öcsémet hivatalba akarom tétetni, 's mivel már Laroche úr előtt nem nyerhet, szeretném tudni, ha ön titoknokság mellett marad-é csakugyan Párisban, vagy megtarja hivatalát Senlisban?

L a r o c h e. Én megtartom mind kettőt. —

D u p o n t. Kérem azt nem teheti; nem viselhet annyit. —

L a r o c h e. 'Smért nem?

D u p o n t. Mivel nem szabad. Nos Párisban marad-é?

A u g u s t. Minden bizonnyal.

L a r o c h e. Igen minden bizonnyal.

D u p o n t. Nem megy tehát vissza Senlisban?

A u g u s t. Miért is?

D u p o n t. Jó, így öcsém a' vámtiszttséget kéri, 's ön titoknok leend De Lussan úr mellett; vele egy udvaron, egy földél alatt fog lakni. —

L a r o c h e. Kérem azt nem mondtam.

D u p o n t. Nem? tehát a' gyors szekeret választja? így unoka öcsém leend titoknok.

L a r o c h e. Nem, nem! ördögbe, ki látta így megszorítani egy becsületes jámbor tisztviselőt: egyfelől nőm, kit határtalanul szeretek;

más felől hivatalom, mellyet véghetetlenül nagyon becsülök.

D u p o n t. Tehát hamar határozzon.

L a r o c h e. Határozzak, határozzák! mint ha az olly könnyű volna önnek tegnapi fecsegései után?

A u g u s t. Hogyan Dupont ur mondotta önnek? — most értem: csak tréfa csak kis armány vala tőle.

D u p o n t. Azt véli ön?

L a r o c h e. Armány, monda ön?

A u g u s t. Minden bizonnyal, hogy önt elijessze eltávoztassa Párisból, 's unoka öcsét neveztesse ki helyébe; de abból mi sem lesz, ön nem fog elmenni.

L a r o c h e. Semmi esetre; én itt maradok. Tehát ön csak játékot akara üzni, 's úgy bántani velem, mint valami tiszteletbeli számfelítivel? de hálá Istennek, nem vagyok az. —

D u p o n t. Tehát ön elfogadja?

A u g u s t. Ez azon munkától függ, melly Laroche urnak kidolgozásúl átadatott.

L a r o c h e. 'S melly kész is már; mindjárt hozom. (*Duponthoz visszatérve*) Igen uram, elfogadom, el, hanem egyébért csak ön bossujára is.

D u p o n t. Velem így beszél. — — —

A u g u s t. Laroche úr! — Uraim! —

L a r o c h e. Ne féljen ön, nem történend semmi; illy jelenetek napi renden vannak kérelmesek közt; sokban forgottam már, de mondhatom: ez nem vala rosszul tervezve, valóban nem!

D u p o n t. Úgy tartja ön?

L a r o c h e. (*Augusztához*) Perczben itt le-

szek dolgozatommal (*Duponthoz*) melly titoknokká teend. (*Augusthoz*) Elhíttetni akarni velem eltávolításomért, hogy nőm, az én Adélem — — furcsa, mondhatom furcsa! (*el a' mellék szobába*)

Dupont. (*nevet*) Szegény ember!

6-dik JELENET.

AUGUST DUPONT.

August. (*fére*) Használnom kell e' pillanatot. Ha megtilta is láthatnom őt, de nem, írhatni neki. (*asztalhoz — és ír:*)

Dupont. Szerencés bolond ez a Laroche! Köszönje önnek, ön jóvoltából épp olly vak és nyugodt újra, mint vala.

August. 'S ez talán boszontja önt?

Dupont. Engem? Koránt sem, csak öcsém hivatalt kaphasson Párisban vagy Senlisban, nekem mind egy; egyébiránt köztünk szólva, ép olly jól tudja ön is mit tartson a' dologról, valamint én.

August. Hogy hogy? mit tudhatnék én?

Dupont. Nos, hogy De Lussan szerelmes.

August. Ah igen szokása szerint.

Dupont. Koránt sem most, komolyan.

August. Annál rosszabb rá nézve, mert Larochné —

Dupont. Larochné is nő, mint a' többi.

August. Téved ön! De Lussant ő nem szereti.

Dupont. Ki tudja?

August. Ahá! —

Dupont. 'S én mondom: szereti: bizonyos vagyok benne. —

August. (*fölugrik:*) Mit? bizonyos benne?

Dupont. Igen; ismerem én embereimet,

De Lussantól jövök, nem lehet birni vele, szerencséje miatt magán kívül van. —

A u g u s t. 'S miből következteteti ezt ön?

D u p o n t. Abból, hogy néhány pillanat múlva is itt légyottra fog megjelenni.

A u g u s t. Légyottra! —

D u p o n t. Legalább annyit elárula előttem: hogy a' férj távol létében fogja látogatását tenni. —

A u g u s t. Lehetséges-e?

D u p o n t. Föláldozni minket szerelmének.

A u g u s t. Gyalázat!

D u p o n t. Nem, csak igazságtalanság; de tudom mit fogok tenni. —

A u g u s t. És Adél! Adél! megszegheti esküjét, szerethet mást! de hálá Istennek hogy itt vagyok még, 's ön is; ki értesítendi Laroche még én tanácsolni fogok. — — —

D u p o n t. A' mint tetszik: én nem elegyedem többé bele. Tegnap megintém szeliden a' jámbort az erkölts, és — unoka öcsém érdekében; hogy ma már újból fölvilágosodjék, nem az én dolgom; egygyel több vagy kevesebb illy férj, mit bánom én? Ha Laroche visszamegy Senlisba, öcsém titoknak Párisban, 's ez, mit magam is inkább ohajtok; ha pedig Párisban marad, öcsémre nézve, igaz, keletlenebb leend de annál furcsább rá nézve Cselekedjék már ön, mint tetszik: értesitse, neértesitse: én részemről De Lussan unoka bátyát értesítendem; 's az erkölts és férj uram gázoljanak ki a' sárból, mint tudnak. (*lassan el.*)

A u g u s t. (*egyedül*) Minő önzés! csak magát csak személyes érdekét tekinti; Tehát De Lussan légyottra jó ide, de énis itt le-

szek. Szegény Laroche! Csak e' levelet tudnám valahogy nejének kezébe juttatni.

7-dik JELENET.

LAROCHE, *(a mellék szobából)* AUGUST.

L a r o c h e. Tisztelt barátom, im itt próba dolgozatom, elkészitém. ah! mi nyugodt vagyok, mióta elhatározám magam! Azonban bocsánatot kérek, hogy nem olvashatom föl magam, ön előtt; de sietnem kell — De Lussan úrtól levelet vevék.

A u g u s t. Levelet? 's mi iránt?

L a r o c h e. Kívánja: hogy sietve hivatal szobájába jelenjek meg. —

A u g u s t. *(fére)* Hah! hogy az alatt.

L a r o c h e. Monda ön valamit?

A u g u s t. Semmit, édes Laroche, semmit *(fére)* Szegény ember! nem tudom miként adjam tudtára?

L a r o c h e. Önnek valami baja van nagy érdemü pártfogóm, ön olly nyugtalan, jól látom.

A u g u s t. Kívánja tudni jó, de legyen philosophus.

L a r o c h e. *(megijedve.)* Mit? történt volna csakugyan valami?

A u g u s t. Meglehet.

L a r o c h e. Oh szóljon, mit vett észre?

A u g u s t. Nem mondhatom ugyan egész bizonyossággal; de ha még is csalódtunk volna, 's De Lussan valóban. —

L a r o c h e. Nem, nem, hisz az csak ármánykodás volt az öreg Duponttól.

A u g u s t. 'S ha nem csak az volt volna?

L a r o c h e. Hogyan?

A u g u s t. Hát ha De Lussan épp e' pillanatban is ön nejéhez kíván közelitni? 's ön-

nek hivatalszobájába rendelése nem volna egyéb, mint ürügy ön hazunnani eltávolítására?

L a r o c h e. (*megragadja kezét*) Oh szűnjön, szűnjön meg! derék ifju! mi magán kívül van, szinte mint én; — köszönöm részvétét. Tehát ön tanácsolja: ne fogadjam-el.

A u g u s t. Én tanácsolom beszéljen Adél — kedves nejével; kémlelje ki vigyázva, 's ha veszélyt sejt? akkor határozzon, 's találná De Lussant szeretni? de nem, az rettenetes volna!

L a r o c h e. Szörnyőség!

A u g u s t. Azon esetben tanácslom: térjen vissza Senlisba.

L a r o c h e. Egek! ez iszonyú csapás lenne.

A u g u s t. Lelkemből szól ön! azonban ha nem lát veszélyt neje részéről, úgy maradjon.

L a r o c h e. Maradjak, igen ez az én gondolatom is; csak egy parányi bökkenő van még e dologban: t. i. nem merek ez iránt nőmmel szólni. Ő — ő ugyan csendes és szelid természetű, oh minő szelid! de ha egyszer megharagszik. —

A u g u s t. Ah mit, csak bátorság. Én az alatt keresztül nézem dolgozatát.

L a r o c h e. Helyes; tessék itt szobámban, ajtaja nőmébe nyílik.

A u g u s t. (*fére*) Az övébe!

L a r o c h e. (*folytatva*.) De nem tesz semmit, ön azért háborithatlanul lehet ott; 's hivandom önt, mihelyt beszélek nőmmel.

A u g u s t. (*menet közben kezét nyújtja*) Viszontlátásig barátom.

L a r o c h e. A' viszontlátásig drága barátom!

A u g u s t. (*fére*) kezébe kell — bár mikép — levelem játszanom. (*el a' mellékszobába.*)

8-dik JELENET.

LAROCHE egyedül.

A' viszontlátásig nemes lelkü ifju! mi ritka barátot bírok benne! egészen más mint De Lus-san! minő erkölestelen ember is az! pártfogol engem, hogy aztán hátam megett — — igaz vannak férjek, kik örömet mindenre szemethúny-nak, csak hogy emelkedhessenek, szüntelen e-melkedhessenek; de én hála istennek nem tar-tozom azok számába, becsület dolgában felette kényes vagyok (*szomorún*) oh az! csak hogy sokba kerül; de nem lehet máskép — olly édes a' házi boldogság: szerethetni egy nőt, 's viszont szerettetni csak egyedül; ez a' földi meny, az ember megszokja, 's nem válhat el tőle, ah! de ha jól meggondolom helyeseb-ben teszem, ha meg sem házasodom.

9-dik JELENET.

LAROCHE, ADÉL.

Adél. (*beléplevével kezében*) Levelet, levelet, merész nekem írni! nem fél jó híremet koczára tenni! (*észrevéve férjét elrejtí a' levelet*) Ah!

L a r o c h e. (*fére*) Itt van! nem tudom mi-ként hozzam elő.

Adél. (*fére*) Egészen reszketek! miként adjam tudtára.

L a r o c h e. (*fére*.) Mindegy, már csak ki vele!

Adél. Itt hon vagy kedvesem? azt hívém elmentél hazul.

L a r o c h e. Nem, itt hon maradtam, talán hiszem megyek ma. (*fére*) Szent Isten! mi zavarodott!

Adél. (*fére*) Minő szemeket vet! gyanítna talán valamit?

L a r o c h e. Mi fölindultnak látszol gyermekem.

Adél. Én?

Laroch. Igen te, 's nem csak most, de reggel 's imént is vevém észre; talán a' tegnapi bál zúg fejedben; természetesen azon fény, tánczok, 's mindenek fölött tánczosok.

Adél. (*áthatólag nézi meg.*) Tánczosok!

Laroché. Asszony te szép vagy, 's öök udvariasok — merészek — nem mintha hinném — de csak ugyan azon urak — Darvet —

Adél. (*fére*) August. —

Laroché. (*félbe nem szakasztatva*) De Lussan úr (*fére*) Mint megrezent — (*hangosan*) olly nyájasok, olly udvariasak, olly szépetevők — vetted észre?

Adél. Barátom te feltékeny kezdesz lenni.

Laroché. Én feltékeny? egek! hova gondolsz? De, ha az is? 's igen nem tagadom: feltékeny vagyok.

Adél. Pedig az nagyon rossz uram.

Laroché. Gondolod kedvesem? de ez ifju embernek körültedi incselkedése. —

Adél. Ez ifju embernek?

Laroché. Szeret talán nem mondá?

Adél. Laroché.

Laroch. Minő zavarodott vagy! látod én nem szoktam csalódní, 's e' veszélj.

Adél. A' veszély? uram, halgasson rám: szereti e nejét, 's van-e bizalma ahhoz?

Laroché. Ketség kívül.

Adél. Úgy is kell, őrizkedj a' gyanutól, az a' boldogtalanság magva, bizzál bennem: legyen az én gondom nyugalmad, becsületed fölött örködni, 's ha veszélyt fogok látni én leendek első, ki őszintén és nyíltan —

Laroché. Figyelmeztetsz rá?

A d é l. Igen; ki így szólандok: „férjem, menjünk vissza Senlisba.“

L a r o c h e. Csak ennyit?

A d é l. Csak; de akkor a' te becsületed 's az én jó nevem kívánják azt. Azonban hála istennek még nem vagyunk annyira.

L a r o c h e. Valóban? de hát nyugtalanságod, zavartságod tegnap — ma — 's csak imént is.

A d é l. Meglehet; de nem mondám-é már elfogódás, mi nagyon természetes.

L a r o c h e. Természetes?

A d é l. Igen, kedves Larochem, egy vallo-mással tartozom neked, mit megteszek, bár mi nehéz legyen is az, de miután fölfedezéd — nem tudom mikép — ez ifju ember titkát, bizodalmam felhívja tiédet (*halkabban*) (tudd meg tehát, én nem először láttam őt tegnap.

L a r o c h e. Nem (*fére*) Ah! tőhegyen állok!

A d é l. Még öszvekelésünk előtt ösmertük egymást, mikor is nekem a' szépet tette. —

L a r o c h e. (*élenken*) Ah mi kellemes ujság!

A d é l. De hisz nem valál akkor férjem, 's nem vala okom tiltani szerelmét. —

L a r o c h e. Tehát az előtt — de azután reménylem nem bátorkodott. —

A d é l. Ah igen tegnap estve a' bálba.

L a r o c h e. 'S szerelmi vallomásokat tett nemde! asszony.

A d é l. Légy csendesen.

L a r o c h e. Nem lehetek.

A d é l. Nos feledéd egyezkedésünket? ha leend veszély. —

L a r o c h e. Van is veszély.

A d é l. Nints; mert megtiltám szerelméről szollani előttem.

L a r o c h e. Aha az mit sem ér; mindig így kezdődik — de —

A d é l. 'S nyilvánítám továbbá; hogy ha merészel hozzám jönni, mindenről értesítlek.

L a r o c h e. Igazán?

A d é l. Kétkedél? győződjél meg tehát; im e' levél most küldé nékem, én fel sem törém mint láthatod; és így adom át neked, 's nos hiszesz most?

L a r o c h e. Lehetséges-é? levelet! add ide. Ah kedves Adélem, te angyal vagy, bocsás meg, levelet — nints kétségem többé. — (*fel akarja bontani Adél nem engedi.*)

A d é l. Nem, így felbontatlan kell visszaküldened vagy visszaadnod minden harag, ingerültség nélkül, hogy lássa és tanulja meg, miként nem képes felbontani boldogságunkat, (*könnyekre fakad*) mert mi boldogok felette boldogok vagyunk; nem de kedvesem?

L a r o c h e. Kimondhatatlan boldogok! ah! mi dühben vagyok. —

A d é l. 'S nem vagy már féltékeny! ah valaki jön. (*csendesesen.*)

L a r o c h. De Lussan úr épen jókor!

10-dik JELENET.

VOLT. DE LUSSAN.

D e L u s s a n. Asszonyom! végre lehetek olly szerencsés. (*fére*) Egek a' férje is itt!

L a r o c h e. (*fére*) Most már ketten fogunk beszélni.

D e L u s s a n. Kedves Laroch, kimondhatatlanul örülök, hogy honn találhatom.

L a r o c h e. Hogy hivatal szobájában vagyok talán, 's azért jöve ide, találkozhatni velem.

A d é l. Minő beszéd.

De L u s s a n. Bocsánat — nem értem önt, azt hívém ha tudositom önt lépteim szerencsés sikeréről — mert tudnia kell, ön ki van nevezve. —

L a r o c h e. Mit? ki vagyok nevezve, (*magán erőt véve*) Sajnálom de nem fogadom el.

A d é l. Álmodol-é?

De L u s s a n. Mi jut eszébe?

L a r o c h e. (*hével*) Igen, igen nem fogadom el, mert nekem nem kell semmi öntől, de semmi érte-é?

11-dik JELENET.

VOLT. AUGUST (*a' mellék szobából.*)

A u g u s t. Mi ez? minő zaj. —

A d é l. (*megrettenve*) August! (*Larochoz*) Férjem, az istenért, csendesedjél. —

De L u s s a n. Bár mi legyek, ha értem.

L a r o c h e. (*nejéhez*) Ne félj csendes vagyok. (*Augusthoz*) Jöjön édes August, jöjön, hisz ön is részt vesz benne. Igen sejtelmim valósultak; nem akarám hinni, de fájdalom, megkelle győződnöm: mikép vannak urak, kik csak azért pártfogolják a' férjeket, hogy osztán más úton jutalmaztassák magokat.

De L u s s a n. Uram!

L a r o c h e. Kik nem elégedve meg szerelmökkel kísérteni az elámitott barát nejét, még merészek levelet is írni neki.

A u g u s t. (*megdöbbenve*) Mit hallok?

A d é l. (*színtugy*) Férjem!

De L u s s a n. (*fére*) Így nem én vagyok.

L a r o c h e. De hála az égnek vannak még nők, kik ismerik és tisztelik kötelességöket, 's szeretik férjüket, kik az irt szerelmes le-

velekre — fogja uram — e' választ adják. (*De Lussannak adja a' levelet*)

A d é l.)
A u g u s t.) (*egyszerre*) Nagy isten!

D e L u s s a n. (*elvév é a' levelet*) E' levél.

L a r o c h e. (*visszatartva nejét*) Nem engedem. (*De Lussanhoz*) Uram, nöm hatalmazott föl önnek visszaadnom e' levelet: érti-e? nöm.

A u g u s t. Mit hallok.

A d é l. De érts meg.

D e L u s s a n. (*föltöri a' levelet*) Egek!
(*gyorsan öszvehajítja.*)

A d é l. Megállj nem engedhetem.

D e L u s s a n. (*Adélhez lépve*) Bocsánat asszonyom; most már minden világos előttem; talán igen is hiedékeny és őszinte valék, de ha hasonló bizalommal viseltetnek vala irántam sok hiú reménytől 's mind e' kellemtelenségektől megkéméltetem; — bocsánat, ne talán miattam szenvedett fájdalomért, — én viszalépek, de a' legmélyebb halgatás leendő utolsó tanuja szerel — — — barátságomnak, mit ön elfogad tőlem. (*menni akar.*)

L a r o c h e. Alázatos szolgája.

12-dik JELENET.

VOLT. DUPONT.

D u p o n t. (*még kívül*) Tudtam mindjárt, hogy itt fogom találni. —

L a r o c h e. Ujra e köhögős ember!

D e L u s s a n. Dupont!

D u p o n t. (*belépve*) Igen én, és De Lussan és Darvet urak — úgy tetszik: itt tartatik a' hivatalos ülés — (*De Lussanhoz*) Bocsánat engem a' minister elnök küld. —

D e L u s s a n. Nagy bátyám!

Du p o n t. És sajnálom, hogy egy kellemetlen újsággal; mellyen egész Páris vigasztalhatlan leend, kivéve engem, ki még ez úttal törvénytörvényes elnök maradok; 's Darvet urat, ki mint osztály elnök ön helyébe lépend.

A u g u s t. Én!

D e L u s s a n. Mit akar evvel mondani?

D u p o n t. Hogy ön a' Svéd követséghez rendeltetett, még ma estve elutazand fontos irományokkal. —

L a r o c h e. 'S tehát elhagyja Párist? (*Augusthoz*) 's ön lépend helyébe?

A d é l. Oh ég!

A u g u s t. Én! — (*De Lussanhoz*) Uram, nemfejezhetem ki, mennyire fájlalom. — — —

D e L u s s a n. (*Augusthoz lépve*) Miért? én üdvözlöm önt (*halkal*) Mi szerencsés ön! —

L a r o c h e. Nem történhet vala jobban!

D u p o n t. (*De Lussanhoz kár örömmel*) De önre nézve sem rosszabbul tudom én. —

D e L u s s a n. (*fölındúlva*) Csalatkozik uram, sőt köszönöm nagy bátyám gondoskodását, nem panaszkodom távozásom fölött; érzem, szükséges az most nekem. Éljen boldogul asszonyom, éjének boldogul uraim, — (*kezét nyújt Augustnak 's észre nem véve kezébe nyomja levelét*) én a' távolban is élénk részt veendek boldogságukon, 's azon ön tudattal válok meg, hogy nemvalék egészen érdemetlen becsülésökre. (*el*)

L a r o c h e. Ön nagyon szives. — Hála Istennek ettől megmenekvém, most már szívemből szerencsélthetem önt és magamat, mert ön kedves August! lépven helyébe, nyugodt vagyok, 's nem utazom már el. —

A d é l. (*föлиндulással*) Nyugodt vagy! —

A u g u s t. Tehát elfogadja ön?

L a r o c h e. Ha elfogadom e? természetesen, hisz mi barátok vagyunk; 's e' jó hivatal, szépszállást önéhez közel, az ajándékokat s. a. t. most már minden aggodalom nélkül fogadhatom el. —

D u p o n t. Tehát csak ugyan unoka öcsémnek kell Senlisba menni. —

A d é l. Nem uram, öcse bátran kérheti a' titoknokságot, mert férjem nem fogadja azt el.

L a r o c h e. Még a' volna szép.

A d é l. Kedvesem tudod egyezkedésünket — menjünk vissza Senlisba.

A u g u s t. Asszonyom, 's ön tehetné — édes Laroche úr. — — —

D u p o n t. Különös!

L a r o c h e. Megfoghatatlan! az igaz úgy egyezkedtünk, de — — —

A d é l. Semmi bővebb felvilágosítást most; hatalmas indító ok; 's te megígéred engedelmeskedni, és követni engem. —

L a r o c h e. (*fére*) Ha csak tudhatnám legalább a' félelem újból szorongat — talán még más is? —

A d é l. Térjünk vissza Senlisba.

A u g u s t. (*fére*) Vége minden reménynek.

D u p o n t. (*Augustot kémelve*) Még utoljára csalódtam! —

L a r o c h e. (*szintügy*) 'S talán én is, — nem lehetlen. Menjünk feleség, menjünk. — Isten hozzád hivatal!

D u p o n t. Aztán házasodjatok meg! —

(*a' karpit legördül*)

